

Forhandling

Frank Aaen (EL):

Da der blev skrevet betænkning om dette lovforslag, var vi i Enhedslisten ikke helt færdige med vores studium af det. Det er vi blevet nu, og vi kan meddele, at vi kan støtte forslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§§ 1-3 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Anden behandling af lovforslag nr. L 32: Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Skattefritagelse for legater fra Carnegies Belønningsfond for Heltemod).

Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.
(FremSAT 22/10 96. Første behandling 28/11 96. Betænkning 5/2 97).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1 og 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

15) Forespørgsel nr. F 33:

Forespørgsel til udenrigsministeren og økonomiministeren:

»Hvad har regeringen konkret foretaget eller tænkt at foretage sig for at få EU's strukturfonde afviklet eller tilpasset på en sådan måde, at EU er parat til udvidelse med yderligere medlemslande samt at forhindre misbrug/svindel med strukturfondenes midler?«

Af Annette Just (FP), Kim Behnke (FP), Tom Behnke (FP), Aage Brusgaard (FP), Jan Køpke Christensen (FP), Niels Højland (FP) og Kirsten Jacobsen (FP).

(Forespørgslen anmeldt 10/12 96. Fremme af forespørgslen vedtaget 13/12 96).

Begrundelse

Annette Just (FP):

Jeg vil gerne starte med at sige, at da jeg bad om, at denne forespørgsel skulle for Tinget, vidste jeg ikke, hvor aktuel den reelt ville blive.

Jeg er meget glad for, at vi får holdt denne forespørgsel netop to dage efter, at DUPI-rapporten er kommet, fordi det gør selve essensen af at diskutere strukturfondene i EU om muligt endnu mere aktuel, i betragtning af at det nu er slået fast med syvtommersøm, at hvis vi mener det seriøst, at regeringskonferencen skal munde ud i, at vi har mulighed for at udvide EU med de øst- og centraleuropæiske lande, så skal vi have set på strukturfondene. Alternativet bliver en rent økonomisk katastrofe, ikke blot for de nuværende EU-lande, men så sandelig også for de fremtidige EU-lande. Derfor glæder jeg mig til at høre ministrenes svar på det.

Lad mig med det samme sige, at min mening er ikke, at vi skal have en eller anden hæsblæsende debat om en motiveret dagsorden, vi kan stå og slå hinanden i hovedet med. Til gengæld håber jeg på, at ministrene tager det i samme

ånd, som denne forespørgsel er stillet i, nemlig at vi kan få en seriøs debat om, hvordan vi også kan få økonomien i EU til at fungere – forhåbentlig betydelig bedre – også i fremtiden.

Besvarelse

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): På regeringens vegne vil jeg besvare den del af forespørgslen, der angår strukturfondene og EU's udvidelse. Økonomiministeren vil redegøre for indsatsen mod svig og misbrug af strukturfondenes midler.

Samhørighedspolitikken, der skal styrke de økonomisk og socialt svagere udviklede regioner, har igennem tiden været et helt centralt led i EU-samarbejdet. EU's tidligere udvidelser har ført til en styrkelse af strukturpolitikken. Udvidelsen med de central- og østeuropæiske lande vil ikke mindske, men øge behovet for en strukturpolitik til støtte for den økonomiske og sociale udvikling i disse lande.

Kommissionen afholder den 28. til 30. april i år en konference i Bruxelles om økonomisk og social samhørighed i EU for at drøfte den fremtidige strukturpolitik. Herefter ventes Kommissionen at fremlægge et samlet oplæg om finansieringsreformen, når regeringskonferencen er afsluttet. Kommissionens udspil ventes at foreligge i løbet af efteråret. Herefter vil forhandlingerne gå i gang.

Regeringens grundlæggende indfaldsvinkel til denne sag er, at strukturpolitikken skal fortsættes. Der skal ydes støtte til de nye medlemslande ligesom ved de tidligere udvidelser af EU. De central- og østeuropæiske lande bør ved tiltrædelsen behandles efter samme kriterier som de nuværende EU-lande. Der kan ikke være tale om nogen form for diskrimination af de nye medlemslande. De egentlige forhandlinger om strukturfondenes fremtidige indretning ligger et stykke ude i tid. Regeringen har påbegyndt sine overvejelser.

Der er under Udenrigsministeriet nedsat et tværministerielt embedsmandsudvalg, som ser nærmere på de danske erfaringer med strukturfondene samt strukturfondenes fremtidige virksomhed. Udvalget afslutter sit arbejde i løbet af foråret 1997 med en rapport til regeringen.

Regeringens og Folketingets stillingtagen til strukturfondenes fremtidige indretning vil på helt normal vis blive fastlagt på grundlag af Kommissionens udspil.

Jeg vil gerne pege på nogle forhold, som må indgå i de videre overvejelser. For det første bør samhørighedspolitikken, som jeg har nævnt det, videreføres også efter udvidelsen med de centrale og østeuropæiske lande, og de nye lande bør behandles på lige fod med de nuværende medlemmer.

For det andet viser erfaringerne, at der uanset udvidelsen er behov for effektivisering og forenkling af strukturfondenes virksomhed og administration. En styrkelse af kontrollen og evalueringsindsatsen må indgå i de videre overvejelser.

Endvidere viser erfaringerne, at der er behov for at overveje en øget integration af beskæftigelses- og miljøhensynet i strukturfondenes virksomhed og administration.

Efter regeringens opfattelse vil strukturfondene og samhørighedspolitikken også i fremtiden være et helt centralt element i EU-samarbejdet. Traktaten er tilstrækkelig fleksibel til, at alle de ti central- og østeuropæiske lande kan indpasses, samtidig med at der fastholdes en strukturfondsindsats i de nuværende medlemslande. Regeringen er derfor fortsat af den opfattelse, at regeringskonferencens afslutning må afventes, inden forhandlingerne om strukturfondsreformen påbegyndes.

Økonomiministeren (Marianne Jelyd):

Forespørgslen giver mig anledning til at drage tre konklusioner, som jeg gerne vil indlede med.

Forvaltningen af EU's strukturfonde har over en længere periode været mangelfuld, men er nu inde i en positiv proces mod en sundere forvaltning.

EU og ikke mindst det indre marked har draget fordel af strukturfondene. Meget afhænger dog af den økonomiske politik, der føres i modtagerlandet.

EU's udvidelse vil stille fondene over for nye udfordringer. Budgetrammerne er begrænsede, reglerne for strukturfondene vil komme til forhandling med EU's kommende finansieringsreform, der ventes i 1999.

Svig og dårlig forvaltning med EU's midler er fortsat og ikke mindst på strukturfondsområdet et problem. Det viser de årlige rapporter fra revisionsretten. Danmark vil derfor fortsat presse på for fremskridt på svigbekæmpelsesområdet. Vi har allerede fra dansk side været medvirkende til, at svigspørgsmålet i de senere år er kommet højt op på dagsordenen i EU-samarbejdet, og jeg kan nævne den note, som jeg på

regeringens vegne fremlagde i Ministerrådet i maj 1994. Der er efterfølgende bl.a. vedtaget en rammeforordning og en forordning om kontrol og inspektion på stedet.

Traktatgrundlaget blev allerede styrket med Maastricht-Traktaten, og regeringens forslag om en yderligere styrkelse af Traktaten på dette område i regeringskonferencen vidner om vores ønske om yderligere fremskridt. Englands, Hollands og Danmarks initiativer bidrog til Kommissionens opmærksomhed på behovet for bedre forvaltning af EU-midler.

Det er baggrunden for, at Kommissionen i 1995 præsenterede et nyt program for sund finansforvaltning. Programmet blev døbt SEM 2000, og Kommissionen opdelte programmet i tre faser. De første to faser, der er gennemført, sigtede på opstramninger i Kommissionens egen budgetkontrol og i det interne regelsæt. Tredje fase inddrager medlemslandene og sigter på en styrkelse af samarbejdet mellem Kommissionen og medlemslandene med henblik på en bedre gennemførelse af EU's budget.

En ganske stor del af arbejdet vedrører faktisk strukturfondsområdet, som jo også udgør en stor del af EU's samlede budget. Som eksempel kan nævnes, at reglerne vedrørende støtteberettigelse skal gøres mere klare. Også mulighederne for at tilbageholde beløb til konkrete projekter i tilfælde af uregelmæssigheder bør afklares og styrkes. At midler falder bort, hvis bevillingsgrundlaget ikke er i orden, er et sundt princip.

Det fortsatte arbejde under regeringskonferencen med at styrke Traktatens bestemmelser mod svig med SEM 2000 m.v. udgør et godt afsæt for en yderligere styrkelse af fondenes finansforvaltning.

Det skal også nævnes, at strukturfondene har haft en positiv effekt ved at indsnævre indkomstforskellene mellem EU's regioner, og det var et af formålene med dem.

Som bekendt er der delvis tale om en ledsagepolitik til det indre marked. Det falder dog i øjnene, at kun 3 af de 4 lande, der hidtil har modtaget flest midler fra strukturfondene, har oplevet en positiv effekt af strukturfondsmidlerne. Det drejer sig om især Irland, men også Portugal og Spanien. Derimod er der ikke i Grækenland sket en økonomisk indhentning af de rigere EU-lande, og forklaringen på denne forskel er bl.a. modtagerlandenes egen økonomiske politik.

Irland opfylder eksempelvis EU's konvergenskriterier, mens den græske økonomi har og især har haft store stabilitetsproblemer. Det er ganske klart, at de erfaringer, der er gjort, kan bruges i det arbejde, vi skal i gang med med henblik på udvidelsen med central- og østeuropæiske lande.

Strukturfondenes bidrag til infrastrukturprojekter er sammen med en uddannelsesindsats medvirkende til at forbedre rammebetingelserne i landene, og det stimulerer igen investeringerne, og det er jo på den måde, der sættes en god cirkel i gang.

Vi kan dog ikke gennem strukturfondene overføre ubegrænsede midler, uden at det giver anledning til problemer. Hvis landene får tilført for store midler, kan det give anledning til skævvridninger i deres økonomi, til inflation og til andre uheldige følgevirkninger. Med andre ord skal landene være i stand til at absorbere midlerne.

I Økonomiministeriets publikation »Danmark i det økonomiske samarbejde i EU 1996« indikeres det, at hvis et land får overført midler, der er større end f.eks. 4 pct. af BNP om året, kan det have uheldige virkninger. Da strukturfondenes midler særligt går til infrastrukturprojekter, kan det medføre en kraftig vækst i bygge- og anlægssektoren, og det vil dels bidrage til skævvridninger i økonomien, dels kan det medvirke til en voksende løn-/prisspiral. Derfor er det meget nødvendigt også i fremtiden at afbalancere størrelsen af strukturfondsmidlerne til landenes økonomi.

De budgetmæssige rammer for udvidelsen er også begrænsede, og også EU-budgettet underlægges budgetdisciplin. Omfanget af EU's udgifter vil i højere grad følge udviklingen i medlemstaternes budgetter, end det måske tidligere i historien har været tilfældet. Det ser vi allerede nu med EU's 1997-budget.

Regeringen ser frem til de kommende års forhandlinger om disse emner, og jeg har tillid til, at vi når frem til løsninger, der sikrer en sund finansforvaltning af også strukturfondene i et udvidet EU. Og det er en proces, der allerede er i gang.

Forhandling

Annette Just (FP):

Jeg vil da gerne starte med at takke de to ministre for svarene og sige, at jeg måske havde

håbet at få lidt mere konkret, men det kan være, at vi kan nå frem til det i løbet af debatten og i hvert fald i den kommende tid.

Jeg vil så ydermere sige tak til økonomiministeren for alle de glimrende bøger, vi har fået, som i virkeligheden beviser, hvor fåbeligt strukturfondene bliver brugt, og hvor farlig en kurs, man er inde på, hvis man ikke får lavet en virkelig revision af, hvordan man laver den omfordeling i EU, som der er tale om, for ifølge Økonomiministeriets egne bøger, og som økonomiministeren så helt korrekt citerede, om jeg så må sige, fra sin egen bog, »Danmark i det økonomiske samarbejde i EU 1996«, bliver det indikeret, at hvis et land får overført midler, der er større end f.eks. 4 pct. af BNP om året, kan det have uheldig virkning. Enig. Det havde jeg også fundet frem til i den bog, som ministeren selv står som ansvarlig for.

Sagen er bare, at når vi udvider, hvilket jeg virkelig håber vi får gjort, med de nye øst- og centraleuropæiske lande, er der, hvis vi ikke får lavet om på strukturfondene, lande, der vil få mellem 30 og 50 pct. af BNP via strukturfonde og samhörighedsfonde. Mellem 30 og 50 pct. er altså sådan i gennemsnit 40 pct. Jeg ved godt, at det ikke er alle landene, men vi må alle sammen erkende, at ikke blot vil det totalt slå hul i hele EU's økonomi, det vil også ødelægge de lande, vi taler om, for jeg er nemlig også enig i det, udenrigsministeren sagde, at alle skal have lov at være lige den dag, de er blevet medlemmer. Vi skal ikke have a- og b-medlemmer, når det gælder tilskud. Skal de være lige medlemmer, skal de have lige muligheder, men så er vi også nødt til at lave om på det her.

Jeg ved godt, at jeg også godt kunne have stillet mig herop og have sagt: Fint, vi afvikler strukturfondene over 3 år. Færdigt arbejde! Vi kunne have fremsat forslag om en motiveret dagsorden, og så havde den potte været ude, og vi havde ikke haft mere diskussion.

Det er ikke sagligt. Det saglige er at prøve på at få en diskussion ved at spørge: Hvordan får vi lavet det her, sådan at EU også kan leve med det, sådan at EU kan have så megen troværdighed, at det rent faktisk kan tages seriøst, at det gerne vil udvide? Ellers står regeringen over for en regeringskonference eller rettere sagt midt i den, der har som hovedtema at forberede EU til udvidelsen med de øst- og centraleuropæiske lande, og de når ikke ét – bare ét – miniaturskridt i den rigtige retning, fordi de ikke tør tage sagen alvorligt.

Jeg blev glad for, at udenrigsministeren nu siger, at Kommissionen skam har nedsat et udvalg, der skal starte allerede til april. Samtidig hermed må vi lige huske, at regeringen regner med, at regeringskonferencen er færdig til sommer, jeg har ikke sat dato på, men til sommer. Udenrigsministeren udvider det med at sige, at så kommer Kommissionen med et udspil til efteråret.

Det er altså efter, at der rent faktisk skulle have været sat de rammer, der skal til, for at de nye lande også kan forstå, hvad det egentlig talt er, de går ind til, når de skal gå i direkte forhandlinger om indtræden i EU. Derfor føler jeg, det er vigtigt, at vi allerede nu seriøst i hele Europa, men startende i Danmark – og det er det eneste, vi kan gøre her – spørger: Hvordan gør vi det? Hvordan får vi effektiviseret den fordelingspolitik, der rent faktisk hele tiden har været talt om? Er den eneste måde at forhindre svindel og misbrug på og få EU til at fungere på det, som Fremskridtspartiet hele tiden har sagt: Nedlæg de strukturfonde. De vil kun animere til kassetænkning, til kreativ bogføring, til omfordeling ikke blot mellem fattige områder og rige områder, men mellem dem, der er bedst til at søge. Det er den måde, omfordelingen også i dag fungerer på.

Jeg er glad for, at økonomiministeren i det mindste indrømmede, at der stadig er for megen svindel, og at der skal ses også på de områder.

Det er trist at måtte erkende, som også økonomiministeren gjorde, at kun Irland reelt har haft nytte af strukturfondsmidlerne, og jeg må sandelig sige, at Irland også har fået sin del af kagen.

Vi har igennem de senere år måttet erkende, at ligegyldig hvilken kasse, vi taler om – nu taler vi kun om strukturfonden i dag – om det er landbrugskassen, eller hvad det end er, er Irland på førstepladsen, når det gælder om at søge og sikre sig; og ikke andet kan de da i det mindste bruge Nordirland som begrundelse for at få lidt ekstra tilskud.

Det er usmageligt, det er unfair over for tanken om et frit Europa, og uanset hvor mange der end tror, at Fremskridtspartiet ikke går ind for et frit Europa, er det faktisk sådan, at Fremskridtspartiet går ind for et frit Europa og ønsker, at der skal være mulighed for, at vi kan udvide, så vi sikrer et stabilt Europa.

Men vi sikrer ikke nogen stabilitet ved at opbygge et tilskudssamfund. Vi sikrer ikke nogen stabilitet ved ikke at se på, hvordan vi får

økonomien i EU til at fungere, og derfor er jeg glad for, at vi i dag har startet debatten med strukturfondene.

Jeg kan forsikre ministeren eller rettere sagt regeringen om, at landbrugsfondene vil komme efter. Vi vil ikke finde os i, at det skal bruges som undskyldning for, at de øst- og centraleuropæiske lande ikke kan komme med, hvad enten det drejer sig om de tre baltiske lande, om Rumænien, om Bulgarien eller om hvilket som helst af de andre. Og nu har jeg kun nævnt de lande, som, hvis man laver om på strukturfondene, skulle have mellem 30 pct. og 50 pct. af deres bruttonationalprodukt over strukturfondene ifølge DUPI's seneste rapport, der udkom for to dage siden.

Derfor føler jeg, at regeringen burde tage denne diskussion noget mere seriøst, prøve på at komme og sige andet end: Jamen vi nedsætter et udvalg, som engang om et halvt års tid måske kommer med et eller andet, når vi i øvrigt har hørt, hvad Kommissionen siger, for vi skal jo endelig passe på, at vi ikke står frem og siger, hvad vi reelt selv mener.

Jeg synes, det er en smule luset. Jeg ville ønske, at vi kunne provokere regeringen til også at turde sige, hvad den mener, og ikke bare blive ved med, som statsministeren har for vane, at sige: Jamen det hører under det kompromis, vi har lavet om forhandlingsoplægget, og dermed basta!

Der er faktisk ting, der trænger til en diskussion, der trænger til en debat, ikke bare her i Folketingssalen, men sandelig også rundt omkring i landet, for det kommer til at påvirke os alle sammen, navnlig hvis vi ikke får det lavet om.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Når jeg tager ordet så tidligt i debatten, er det, fordi jeg synes, denne forespørgsel er meget uklar. For det første er den uklart formuleret, og for det andet er det, som fru Annette Just har sagt her fra Folketingets talerstol på Fremskridtspartiets vegne, også meget uklart. På den ene side argumenterer man for, at EU's strukturfonde skal afvikles; er det det, vi skal debattere? For på den anden side argumenterer man for, hvad regeringen agter at gøre for at få tilpasset strukturfondene til Øst- og Centraleuropa.

Så jeg er nødt til at spørge fru Annette Just: Hvad er det, Fremskridtspartiet ønsker med

denne forespørgsel? Jeg forstår da godt, at begge ministrenes taler måtte være sådan lidt på den ene side og lidt på den anden side, for det er jo altså ikke klart, hvad det er, Fremskridtspartiet i virkeligheden ønsker med den her forespørgsel.

Jeg kan sige helt klart fra Det Konservative Folkeparti, at hvis det er en afvikling af strukturfondene, så ønsker vi det ikke, men vi vil meget gerne gå ind i en diskussion og en debat om: Hvordan får vi tilpasset strukturfondene til EU-udvidelsen?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg har helt klart opfattet det sådan, at forespørgerne ønsker, at EU's strukturfonde skal afvikles. I det spørgsmål er vi fra Enhedslistens side fuldstændig enige med forespørgerne; de bør afvikles hurtigst muligt sammen med landbrugsstøtteordningerne.

Samtidig mener vi, at spørgsmålet om støtte til de østeuropæiske lande, der har mest behov, men også til landene i Middelhavsområdet bør løses på en helt anden måde, og for at give debatten noget kød og blod og noget at tage stilling til skal jeg på den baggrund fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden

»Folketinget opfordrer regeringen til at arbejde for,

- at der sker en hurtig afvikling af EU's strukturfonde og landbrugsstøtteordninger,
- at der i stedet for EU-ordningerne bilateralt eller via organisationer som OSCE eller Europarådet gives støtte til løsning af økologiske eller sociale problemer i de lande i Østeuropa og i Middelhavsområdet, hvor behovet er størst.

Folketinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 55).

Første næstformand (Ivar Hansen):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (Se ovenfor). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg vil blot svare hr. Kent Kirk, at enten kan han ikke læse indenad, eller også vil han ikke, hvis han tror, det kun er, fordi vi vil have en konfrontationskurs. Der står klart og tydeligt, at vi ønsker at få EU-strukturfondene afviklet eller tilpasset.

Når jeg har skrevet sådan, er det faktisk med velberåd hu, for jeg kan også godt tælle. Det går jeg ud fra at hr. Kent Kirk også kan og også kan tælle sæder herinde i Folketingssalen.

Og hvis vi ikke kan – og det kan vi ikke, fordi vi altså ikke er nok – få regeringen til at gå ind for, at vi skal afvikle strukturfondene her og nu, det sagde jeg også klart og tydeligt: O.k., det er i virkeligheden vores mål, men det kan vi ikke, så er vi i hvert fald nødt til at tale om, hvordan bliver de tilpasset, så de ikke står som en forhindring for udvidelsen af EU, og det gør de i dag. Det står i øvrigt også klart og tydeligt; hvis man læser Økonomiministeriets egne rapporter, kan man se, at der i virkeligheden står, at det vil være en forhindring, hvis det ikke bliver lavet om.

Hvorfor starter vi så ikke debatten nu? Vi er jo alle sammen enige om, at EU skal kunne udvides, men der er ikke nogen, der bare vil gøre dét, som sandsynligvis er det vigtigste overhovedet: at få økonomien til at passe, således at den ikke skal bruges som forhindring. For det er det, der kommer til at ske, hvis der ikke er nogen, der tør tage debatten. Men det lader til, at der er nogen, der stadig putter hovedet under armen og ikke engang vil være med til at forhindre misbrug af systemet.

Klaus Hækkerup (S):

Socialdemokratiet er tilhænger af udvidelsen af EU med de 11 lande, der i dag har søgt om medlemskab af Unionen, og vi er tilhænger af, at den udvidelse også fremmes ved anvendelse af strukturfondenes midler. Vi ønsker altså ikke strukturfondene afviklet.

Af hensyn til tilhørerne skal jeg måske sige, at de 11 lande, vi snakker om at udvide EU med, er Estland, Letland, Litauen, Polen, Tjekkiet, Slovakiet, Ungarn, Slovenien, Rumænien, Bulgarien samt Cypern, og for så vidt angår Cypern, er det jo i forvejen et så velstående samfund, at det ikke vil have væsentligt behov for overgangsstøtte.

Anderledes stiller det sig jo unægtelig med de øvrige 10 ansøgerlande; jeg plejer at kalde dem

tredjedelslandene. Det er ca. en tredjedel af det nuværende befolkningstal i EU, det er ca. en tredjedel af det nuværende areal i EU, og de har en gennemsnitsindkomst pr. indbygger, der er ca. en tredjedel af den nuværende gennemsnitsindkomst i EU. Så det siger lidt om, at der er tale om ganske betydelige problemer, omstillingsproblemer, for de pågældende lande, problemer, der selvfølgelig også vedrører os som medlem af EU, der skal modtage dem.

Så kan man spørge: Har vi nogle erfaringer fra 1989, da Muren faldt, til i dag, som vi kan analysere problemerne på baggrund af? Jeg vil godt sige, det ligger det nok lidt tungt med. Finland måtte omstille sig fra en meget stor andel af sin udenrigshandel med Sovjetunionen til at handle med Vesten; det er en omstilling, som de øvrige østeuropæiske lande også er igennem. Finland kom hurtigt over sin omstilling og har allerede i dag en produktion, der er større end før 1989.

Ser vi på genforeningen af Øst- og Vesttyskland, gælder det også her, at det er vanskeligt at drage nogen konklusioner. Forholdene var anderledes, Østtyskland blev med det samme eller næsten med det samme inkorporeret i Vesttyskland, og vigtigst af alt måske blev den østtyske mark ombyttet med den vesttyske mark i forholdet 1:1. Det gav anledning til en række forskellige økonomiske problemer, men berøvede klart Østtyskland det vækstpotentiale, der havde ligget i en lavere omvekslingskurs. Så det kan vi heller ikke rigtig lære noget af.

Den forespørgsel, som vi har i dag, drejer sig om strukturfondene. Allererst vil jeg godt påpege – jeg tror også, udenrigsministeren var inde på det – at tidshorisonten for en revision af disse fonde ligger fast. Vi lever for øjeblikket under et finansieringsskema, der løber frem til 1999, derefter eller forinden udgangen af 1999 skal der forhandles om de nye struktur- og samhörighedsfonde dækkende perioden fra år 2000 og antagelig til år 2004, altså en ny 5-årsperiode. Så der er god tid til at føre de forhandlinger, der er god tid til at gøre sig de overvejelser; beslutningerne skal først træffes i 1999.

Det er også vigtigt, synes jeg, at gøre sig klart, som økonomiministeren understregede, at det er begrænset, hvor store midler EU har til rådighed til at investere i Østlandene. I Edinburgh drøftede man et indtægtsloft på 1,27 pct. af bruttonationalproduktet for medlemmerne i EU. Den udvidelse er stadig ikke ratificeret eller var for et halvt år siden stadig ikke ratificeret af

samtlige parlamenter i EU, og det giver os et fingerpeg om, at det, vi står over for, altså er en betydelig omlægning af støtten inden for EU's budget. Det må vi også nok sige til nogle af de lande, der i dag får ganske betydelige støtte-midler, selv om deres indkomstniveau måske ikke er særlig højt.

Så siger fru Annette Just: Hvorfor kan vi ikke i dag tage stilling til, hvordan det her bliver? Hvorfor kan vi ikke få det her belyst? Dertil vil jeg sige: Fordi der er sket meget, og der kommer til at ske fantastisk meget. DUPI-rapporten belyser meget klart den udvikling, de østeuropæiske lande har været igennem fra 1989 og til i dag. Vi ved, at EU's hjælpeprogram PHARE allerede 1995-99 vil give omkring 7 mia. ecu i støtte til Østlandene. Vi ved, at der over den europæiske udviklingsbank vil blive ydet et ganske stort lånebeløb, omkring knap 5 mia. ecu, til Østlandene.

Vi ved altså, at der vil blive gjort en meget stor indsats for at opbygge landene, for at omstille landene, for at bringe deres samfundssystemer på omgangshøjde med det, vi kender i den vestlige verden, i de vestlige demokratier.

På nuværende tidspunkt forbereder man også optagelsen af Østlandene gennem Europaaf-talerne, som man har indgået med disse lande. Det vil yderligere fremme omstillingen i landene med henblik på at kunne leve under markedsøkonomiske forhold, med henblik på at kunne leve under et samfundssystem, som er det, de har ansøgt om at blive medlemmer af, nemlig det, der er herskende i EU.

Så hvad angår den første del af forespørgslen, synes jeg, man med rimelighed kan sige, at det må man afvente, og jeg lægger vægt på det, som også udenrigsministeren sagde: På minister-rådsmødet i Madrid bad man Kommissionen om efter afslutningen af regeringskonferencen om udvidelsen af EU at fremkomme med et oplæg, der belyste, hvad de økonomiske konsekvenser er, også under hensyntagen til udvidelsen. Så det saglige grundlag, der gennemanalyserer hele området, vil altså antagelig først foreligge i løbet af august eller september måned i år.

Det er det grundlag, som man kan begynde at drøfte seriøst ud fra. Indtil da vil det være mere eller mindre gætterier.

Jeg synes også, det er vigtigt at understrege, at regeringen har iværksat et arbejde, hvor man undersøger, hvad det egentlig er for erfaringer, vi har i dag, med henblik på at lade disse erfa-

ringer indgå i de drøftelser, der så skal påbegyndes, som sagt antagelig i september i år.

Den anden del af forespørgslen, misbrug af og svig med EU-midler, om den vil jeg godt sige, at jeg umiddelbart blev en smule overrasket, da jeg så, at det stod her. Ikke fordi vi ikke altid skal være koncentreret om spørgsmålet om at bekæmpe svig, at bekæmpe misbrug, men måske mere, fordi vi altid siger, at det vil vi, og det er vi enige om; det er ikke noget politisk stridstema. Enhver form for svig og misbrug skal bekæmpes.

Men når jeg blev lidt overrasket, var det, fordi regeringen har jo fremlagt egentlig ganske vidtgående forslag til regeringskonferencen netop med henblik på at bekæmpe svig og misbrug. Det drejer sig for det første om forslaget om at indføre en overordnet bestemmelse om sikring af sund finansforvaltning i EU-traktaten. Det drejer sig for det andet om at give en helt specifik hjemmel i Traktaten, hvorefter rådet med kvalificeret flertal endda kan vedtage foranstaltninger til forebyggelse og bekæmpelse af svig. Det drejer sig for det tredje om, at der udarbejdes en årlig rapport om gennemførte foranstaltninger på svigområdet, som så kan danne afsæt for de næste initiativer, der skal tages i bekæmpelsen af svig og misbrug.

Det drejer sig for det fjerde om mulighed for, når der er konstateret svig, at kunne vedtage passende foranstaltninger, der kan finde anvendelse straks, over for de pågældende lande. Det drejer sig for det femte om, at der med kvalificeret flertal kan fastlægges nærmere bestemmelser, der kan forbedre Revisionsrettens arbejde. Og det var for det sjette forslag om et forbedret samarbejde mellem Kommissionen, Revisionsretten og medlemslandene. Ikke mindst det sidste er jo helt centralt, hvis man effektivt skal komme misbrug til livs.

Jeg vil godt sige, at det virker, som om Fremskridtspartiet overhovedet ikke har læst de forslag, men i stedet er faldet ned i den dér fure med at sige: Misbrug og svig er noget, vi må bekæmpe, og det er noget, der er i EU, og det er noget, vi må bekæmpe, og det er noget, der er i EU, og det er noget, vi må bekæmpe, og det er noget, der er i EU osv. osv. osv.

Den reelle indsats, synes jeg, er det, som blev beskrevet af økonomiministeren – initiativer, der er sat i gang – og så de oplæg til opstramninger i Traktaten, som regeringen har foreslået. Jeg synes egentlig, at Fremskridtspartiet burde have kvitteret for den indsats, der er ydet på det område.

Så skal jeg slutte med at sige, at hr. Keld Albrechtsen har fremsat et dagsordensforslag på Enhedslistens vegne. Hvis man læser det dagsordensforslag igennem, er det et forslag om begyndende afvikling af EU. Det synes jeg hverken ligger inden for den forespørgselsdebat, vi har i dag, eller har et særligt skær af realisme over sig, og jeg skal på Socialdemokratiets vegne meddele, at vi ikke kan stemme for dette dagsordensforslag.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Når jeg tager ordet nu til den socialdemokratiske ordfører, hr. Klaus Hækkerup, er det, fordi jeg har lidt svært ved at finde ud af Socialdemokratiets holdning til tidshorisonten i forbindelse med en udvidelse af EU, for som jeg forstår det, har Socialdemokratiet i meget klare vendinger rost den rapport, som DUPI fremlagde for to dage siden, og i den rapport fremgår det meget tydeligt, at realitetsforhandlinger om udvidelse først kan finde sted, når man har fået fastlagt den kommende ramme for strukturpolitikken.

Det, jeg i dag kan forstå er den socialdemokratiske politik, er, at den debat om strukturfondsmidlernes fremtid først skal finde sted i forbindelse med den almindelige revision i 1999, hvor man fastlægger en ny 5-års-periode, og så har jeg lidt svært ved at se, at realitetsforhandlingerne om en udvidelse kan finde sted før det tidspunkt. Samtidig ved vi jo også, at der vil være en årrække, hvor man forhandler. Altså man starter jo ikke lige en forhandling, og så udvider man EU; der går nogen tid med det.

Derfor er mit spørgsmål til hr. Hækkerup: Hvad er Socialdemokratiets tidshorisont egentlig i forbindelse med en udvidelse af EU? Er vi i den socialdemokratiske terminologi godt på den anden side af årtusindskiftet, inden der kan ske en udvidelse?

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Nogle gange ville det klæde nogle af ordførerne, hvis de prøvede at lytte efter i stedet for at være så begejstret over, at de selv har skrevet et talepapir, at de overhovedet ikke hører efter, hvad der bliver sagt.

Jeg startede faktisk med at takke økonomiministeren og glæde mig over hendes udtalelser og over de ting, der blev gjort for at prøve at forhindre misbrug og svindel. Det var det, jeg startede med, men det har jeg lagt mærke til at hr. Klaus Hækkerup ikke har hørt.

Når jeg i forespørgelsesteksten har skrevet – og det står der – »at EU er parat til udvidelse med yderligere medlemslande samt at forhindre misbrug/svindel«, er det faktisk, fordi jeg også har læst og endog meget grundigt de forslag, som regeringen er kommet med, jeg har givet mandat til dem, og jeg synes, de er gode.

Men der står ikke en lyd om, hvordan man vil kontrollere de nye lande, og med de muligheder, der ligger, hvor de nye lande skal have mellem, lad os sige 30–40 pct. – der er enkelte lande, der skal have op til 50 pct. – så kan jeg godt garantere for, at der vil blive lavet en sådan svindel, som vi aldrig nogen sinde har set hverken før eller siden, hvis man ikke laver ændringer i strukturfondene.

Derfor er det på høje tid, og derfor er det ikke nok at sige: Jamen Kommissionen kommer engang om et års tid med et eller andet, og så tro på, at et budget på 222 mia. kr. bare bliver lavet om fra den ene dag til den anden. Den tror ikke engang jeg på.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Klaus Hækkerup kan have ret i, at det er et forslag til at afvikle en del af Unionen, – vi bruger selv i Enhedslisten udtrykket tilbagerulning af Unionen – og på hvad punkt tror jeg, at det er også et udtryk for, hvad en meget stor del af den danske befolkning ønsker, nemlig at vores skattemidler ikke skal bruges til at asfaltere omegnen omkring Dublin med miljøfjendtlige motorveje, sådan som det foregår i øjeblikket. Jeg tror ikke, at der er folkelig opbakning til at smide pengene ud ad vinduet på den måde, og derfor skal det selvfølgelig afvikles.

Så vil jeg gerne sige, at jeg synes, at regeringen og Socialdemokratiet har et stadigt voksende troværdighedsproblem i forbindelse med EU-udvidelsen. Nu forklarede hr. Klaus Hækkerup, at det her tager lang tid. Man ved ikke engang, om det kan lade sig gøre at gennemføre disse forhandlinger, og man gennemfører en regeringskonference med det påskud, at den handler om at bane vejen for udvidelsen, men konkret foretager regeringen sig ingenting for at sikre, at udvidelsen af EU rent faktisk kan lade sig gøre.

Jeg vil godt spørge hr. Klaus Hækkerup om, hvordan man forestiller sig, at man kan skabe sikkerhed for, at disse forhandlinger kan gennemføres på en sådan måde, at udvidelsen rent faktisk kan lade sig gøre.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Det, jeg tager en kort bemærkning til, er hr. Klaus Hækkerups bemærkninger om, at vi har god tid til at drøfte det her, for det skal jo først endelig afgøres i 1999. Det synes jeg egentlig er en dum bemærkning, og jeg håber også, det var en forkert bemærkning. Jeg forstod på udenrigsministeren, at regeringen har nedsat et embedsmandsudvalg, som snart kommer med en rapport, og det betyder vel dybest set, at den danske regerings politik er, at vi skal være på forkant, og at vi snart skal til at ruste os til den diskussion.

Så jeg vil gerne spørge hr. Klaus Hækkerup, om hr. Klaus Hækkerup ikke er enig i den melding, som udenrigsministeren har givet, som jeg ikke kan opfatte på anden måde, end at man netop vil forberede sig i god tid.

Når jeg siger det, skyldes det, at skal man være troværdig i retning af, at vi vil gøre alt, hvad vi kan for at fremskynde processen, så man kan komme til realitetsforhandlinger med Central- og Østeuropa, må vi jo være dem, der presser på for at få drøftelserne om struktur- og landbrugspolitikken fremtid rykket frem og ikke lagt helt hen i slutningen af 1999. Og det siger jeg jo også i forlængelse af konklusionen, som andre har nævnt, på DUPI-rapportens indhold.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Jeg forestiller mig processen omkring udvidelsen og strukturfondene forløbe på den måde, at alle de nationale medlemslande i EU gør sig deres overvejelser, og at Kommissionen efter afslutningen af regeringskonferencen – antagelig i juni i år – kort efter fremlægger sin vurdering af de finansielle aspekter for EU for perioden fra år 2000 og antagelig til år 2004. På baggrund af det vil der så gå en drøftelse i gang, som altså vil løbe fra september 1997, og uden at kunne spå vil jeg tro, at de sidste søm først bliver slået i, når man er langt henne i 1999, for det er ganske politisk ømtålelige områder, man kommer til at drøfte her.

Når hr. Thulesen Dahl spørger om, hvornår vi i Socialdemokratiet forventer, at udvidelsen vil ske, vil jeg sige: Gerne så hurtigt som muligt for vores skyld, gerne med samtidig start med optagelsesforhandlingerne med samtlige medlemslande, gerne med samtidigt optagelsestidspunkt, men med meget lange overgangsordning

ger for dem, hvor det er nødvendigt, og for dem, hvor det er knap så nødvendigt, med kortere overgangsordninger. Om det er realistisk, tør jeg selvfølgelig ikke spå noget om på nuværende tidspunkt. Jeg har bemærket, at DUPI-rapporten siger, at optagelse af de første medlemmer vil kunne ske i år 2004, og det synes jeg måske nok er en anelse pessimistisk.

Så vil jeg godt sige til fru Annette Just, at det er, ligesom om forespørgeren overhovedet ikke tager i betragtning, at vi selvfølgelig kommer til at ændre strukturfondene, når hun siger, at den støtte, der kommer fra EU, vil dække mellem 40 og 50 pct. af de pågældende landes indkomster i dag. Selvfølgelig vil det ikke blive sådan, at de lande får stillet midler til rådighed, de ikke er i stand til at absorbere. Det er jo lige præcis det, der skal være indeholdt i den redegørelse, Kommissionen skal komme med.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Man kan vel nok sige, at det var et svar, hvor hr. Klaus Hækkerup samtidig gik på listefødder. Det var meget forsigtigt: Det var nok muligt, at man i et eller andet år fik påbegyndt nogle forhandlinger, og at man nok først fik slået nogle søm i i 1999!

Men er vi ikke enige om, at medmindre man allerede nu, måske endda i forbindelse med regeringskonferencen, åbner diskussionen om strukturfondspolitikken, er det ikke realistisk, at forhandlinger om den kommende 5-års-periode er færdige før 1999 som minimum – måske senere, men ikke før – og at de så danner baggrunden for, at man påbegynder de egentlige realitetsforhandlinger omkring en udvidelse?

Det er vel situationen, og det er meget lig det, som DUPI også har sagt i rapporten, som jeg kan forstå at Socialdemokratiet har erklæret sig enig i. Hvis man påbegynder realitetsforhandlingerne i 1999, er vi så ikke mindst fremme i år 2004, inden den første udvidelsesrunde kan finde sted? Har DUPI ikke ret i det – også i den socialdemokratiske terminologi?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Klaus Hækkerup sagde i sit ordførerindlæg, at det mest sandsynlige er, at der må ske en omfordeling af økonomien inden for de eksisterende rammer. Det vil sige, at de lande, der hidtil har modtaget de største beløb, f.eks. Spanien og Irland, vil skulle opleve ganske betydelige nedskæringer.

Så vil jeg godt spørge hr. Klaus Hækkerup: Hvordan har hr. Klaus Hækkerup tænkt sig at sikre, at de vil acceptere det? Eller har den danske regering tænkt sig, at man fejrer det spørgsmål ind under gulvtæppet og lader være med at få det afklaret, fordi man først skal have regeringskonferencen gennemført? Man vil nemlig gerne give Unionen noget mere magt, og så bilder man den danske befolkning ind, at regeringskonferencen gennemføres af hensyn til udvidelsen. Og så viser det sig bagefter, at udvidelsen ikke kan lade sig gøre, fordi Spanien nedlægger veto.

Jeg synes simpelt hen, det er at stikke den danske befolkning blå i øjnene at køre det på den måde. Indrøm dog, at regeringskonferencen handler om mere magt til Unionen, og at I ikke ved, om udvidelsen nogensinde bliver til noget, for I orker ikke at undersøge, om det rent faktisk kan lade sig gøre. Så indrøm det dog!

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg vil gerne starte med at sige, at jeg er glad for, at det også er gået op for hr. Klaus Hækkerup, at det er nødvendigt med en revision af strukturfondene, for ellers kan det slet ikke lade sig gøre at udvide bare den mindste smule; det sagde hr. Klaus Hækkerup jo også.

Men det kan stadigvæk undre mig, at hr. Klaus Hækkerup, som jo i virkeligheden er en begavet mand, på trods af at han er socialdemokrat, kan stå på Folketingets talerstol og sige, at man kan forhandle med de nye øst- og central-europæiske lande, uden at man har økonomien i orden.

Hr. Klaus Hækkerup indrømmede, at med den nuværende tidstermin vil det tidligst kunne ske i slutningen af 1999. Samtidig står Socialdemokratiets ordfører i denne sag og siger: Men vi skal alligevel starte forhandlingerne med de nye lande allerede til efteråret.

Jamen det kan ikke lade sig gøre, så dumme er de nye lande nemlig ikke. De vil ikke begynde at diskutere, hvordan de kan blive medlem og under hvilke betingelser, uden at man i det mindste i EU selv har klaret sin økonomiske situation.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg er ikke kommet herop for at sige noget om begavelse, men jeg vil sige til hr. Klaus Hækkerup, at jeg ikke helt forstod, om han faktisk har

fortrudt den bemærkning om, at vi har god tid. Det vil jeg håbe at han har.

Og jeg vil så spørge hr. Klaus Hækkerup, om han ikke er enig i, at det er helt afgørende for et land, som kæmper for, at Central- og Østeuropa kommer med så hurtigt som overhovedet muligt, at det får lavet og udviklet en politik, så vi kan begynde at diskutere med de andre?

Vi skal prioritere udvidelsen og de økonomiske ressourcer, den kræver, og samtidig skabe tryk i de fattige lande, der i dag modtager støtte, så der ikke bliver den modsætning, som vel er det mest djævelske i udviklingsprocessen: at en række eksisterende EU-lande vil modsætte sig udvidelsen, fordi de er bange for, at det skal gå ud over deres fattigste regioner, og fordi de er bange for, at det skal gå ud over nogle fattige mennesker, som lever af EU's landbrugsordninger. Det må være en hovedopgave for Socialdemokratiet at få skabt en politik, som overvinder den farlige modstand mod processen for at åbne EU for Central- og Østeuropa.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Jeg vil sige, det ville være en fordel i debatindlæggene, hvis man citerede korrekt, hvad der bliver sagt.

Jeg prøvede i sidste svarrunde at redegøre for, at forhandlingerne om strukturfondene – og det gælder selvfølgelig også forhandlingerne om landbrugsfondene og alle de andre områder – vil ske i en fortløbende proces, der for strukturfondenes vedkommende begynder, når Kommissionen har afleveret sit oplæg til medlemslandene i september 1997. Jeg forestiller mig, at en realistisk forhandlingsprocedure vil være, at man efterhånden snævrer sig mere og mere ind, til man engang i 1999 har de endelige beslutninger på plads om finansieringen af EU for perioden for år 2000 og fremefter. Jeg kan faktisk ikke forestille mig nogen anden måde, det kan gøres på, og jeg tror også, at de drøftelser vil kunne føres på en måde, som vil være tilfredsstillende for både ansøgerlandene og de nuværende medlemmer af EU.

Hr. Steen Gade spurgte, hvad jeg mente med »i god tid«. Jeg vil gøre opmærksom på, at forespørgslen lyder: »Hvad har regeringen konkret foretaget eller tænkt at foretage sig for at få EU's strukturfonde afviklet eller tilpasset . . .«. Jeg vil sige, at denne forespørgsel er nok i god tid, for en reel debat om, hvad regeringen har tænkt sig at gøre for at få strukturfondene tilpasset – som

jeg selvfølgelig meget håber de bliver – tager jo afsæt i, at Kommissionens redegørelse foreligger for os, og at vi på baggrund af den har det samlede overblik over, hvad omkostningerne ved udvidelsen kan beregnes til, så godt som det nu kan lade sig gøre.

Lad mig sige til hr. Keld Albrechtsen, at når han snakker om, at vi lige så godt kan erkende, at regeringskonferencen drejer sig om mere magt til Unionen og ikke udvidelse, er det en fejlerkendelse, hr. Keld Albrechtsen er nået til. Regeringskonferencen drejer sig helt primært for mig at se om udvidelsen og om ændring af strukturerne i EU. Jeg mener faktisk ikke, at regeringskonferencen på nogen måde har mere magt til Unionen som sit hovedformål.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FF):

Det var en meget interessant bemærkning, hr. Klaus Hækkerup kom med om, at hr. Klaus Hækkerup ikke kan se nogen som helst fornuft i, at regeringen skal tænke nye tanker eller overhovedet overveje situationen, før Kommissionen er kommet med sin redegørelse. Det var det, hr. Klaus Hækkerup lige sagde. Men jeg har altså lige fået udenrigsministerens ord for – og dengang var hr. Klaus Hækkerup såmænd også i salen – at udenrigsministeren havde nedsat et udvalg, der skulle starte i april. Jeg er lige ved at spørge udenrigsministeren: Hvad tør de mennesker overhovedet tænke, hvis Socialdemokratiets ordfører mener, at man ikke må tænke noget som helst, før Kommissionen har tænkt alle tanker færdige? Eller er det Socialdemokratiets ordfører, der er på galt spor? Jeg er lige ved at håbe det sidste.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Hr. Klaus Hækkerup svarede ikke på hele det spørgsmål, jeg stillede, og jeg erkender, at det også kan være svært for os alle sammen at vurdere, hvad fremtiden vil bringe.

Jeg vil godt sige, at jeg er enig med hr. Klaus Hækkerup i vurderingen af, at man først i 1999 får den nye fordeling af strukturfondsmidler og størrelsen af strukturfondene endeligt på plads. Men jeg tillader mig at gå ud fra, at man også i Socialdemokratiet er enige i, at det realistiske tidsperspektiv for en første udvidelsesrunde er noget, der hedder 2004, som DUPI-rapporten også fastslår, og at al den snak om, at en udvidelse kan finde sted tidligere, bygger på en ræk-

ke forhåbninger, der ikke har baggrund i noget særlig realistisk.

Jeg tillader mig at gå ud fra, at jeg kan slutte af hr. Klaus Hækkerups manglende svar på den del af mit spørgsmål, at det må være rigtigt. De egentlige realitetsforhandlinger starter jo først, når politikken for strukturfondsmidlerne er fastlagt, og vi har hr. Klaus Hækkerups ord for, at også i Socialdemokratiet tror man, det først vil ske i 1999, og så kommer vi ud omkring år 2004, inden en egentlig udvidelse finder sted.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Til hr. Kristian Thulesen Dahl vil jeg godt sige, at jeg tør ikke love ham, at udvidelserne ikke kan påbegyndes før år 2004. Jeg vil tværtimod sige, at jeg håber på, det kan blive muligt at starte tidligere. Men også udvidelsesforhandlingerne er jo en proces, der allerede er i gang inden for rammerne af Europaaftalerne og solidaritetserklæringerne, og den proces vil selvfølgelig fortsætte, og jeg håber – og tror måske også på – at det vil være muligt at starte tidligere end i år 2004. Jeg har bemærket, at for så vidt angår Cypern, regner man med at kunne starte allerede et halvt år efter regeringskonferencen, og mon ikke det så også skulle være muligt at begynde forhandlingerne med de øvrige central- og østeuropæiske lande tidligere?

Fru Annette Just spurgte, om der ikke er fornuft i, at regeringen overvejer nye initiativer og tænker nyt på strukturfondsområdet. Til det vil jeg godt sige: Jo, det er der da bestemt! Nu overvejer regeringen jo mange nye initiativer og tænker meget nyt, så jeg synes, det er en god og fornuftig ting, regeringen gør også på dette område som på så mange andre områder. Det kan jeg kun være helt enig i.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FF):

Først til det svar, hr. Klaus Hækkerup lige har givet mig: Det fatter jeg ikke en lyd af, for jeg ved ikke rigtig, hvad det er, hr. Klaus Hækkerup reelt mener. Han sagde ét, og jeg påviste, at udenrigsministeren havde sagt noget andet, hvorpå ordføreren for Socialdemokratiet svarede noget helt tredje. Men o.k., hvis vi skal have debatten på det niveau, så lad os da nøjes med det, hr. Klaus Hækkerup kan finde ud af, nemlig tallene.

Er år 2004 i virkeligheden det realistiske bud på det år, hvor det første land fra det øst- og

centraleuropæiske område kan blive medlem? Uha nej, siger hr. Klaus Hækkerup, det kan sagtens blive før, selv når han bliver konfronteret med, at det kan det sandsynligvis ikke. Og det kan det ikke, fordi bl.a. den danske regering ikke vil være med til at arbejde for, at vi kommer hurtigere i gang med at få lavet de økonomiske reformer i EU – det er det, vi taler om i dag – og hvis ikke vi får lavet de økonomiske reformer, der er pinende nødvendige, før vi overhovedet kan gå i gang med ordentlige forhandlinger med de nye lande, bliver det tidligst i år 2004. Men hr. Klaus Hækkerup siger, at det kan godt være, året 2004 ikke kan holde, det kunne da godt være, det blev et år tidligere eller senere.

Jeg kan sige til hr. Klaus Hækkerup, at vores bekymringer er helt anderledes. Vi er bange for, at der er nogle, der vil lægge sig i vejen, og at det bliver langt senere, og det kan vi ikke være bekendt. Regeringskonferencen drejer sig om at få udvidet EU, og det er også derfor, vi skal prøve med alle mulige midler at skubbe bagpå for at give Europa en chance.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må indrømme, at hr. Hækkerups sidste indlæg forbløffede mig en hel del. Hvis det nu skal være Socialdemokratiets politik, må jeg konstatere, at regeringens og Socialdemokratiets udviklingsstrategi ligger fuldstændig og totalt i ruiner.

Hr. Hækkerup nævnte muligheden for, at man kunne begynde optagelsen af et enkelt land på et fremrykket tidspunkt, selv om det hidtil har været regeringens påstand – ganske vist en påstand, der ligger et pænt stykke uden for virkelighedens verden – at man skulle starte samtidig for alle ansøgerlandene og behandle dem på lige fod. Men nu kan jeg forstå, at Socialdemokratiet har ændret strategi og vil tage landene et for et med den selvfølgeligelige konsekvens, at en del af landene sandsynligvis aldrig kommer med overhovedet. Jeg vil godt spørge hr. Hækkerup, om det, han sagde, var en fortalelse eller en fundamental ændring af regeringens strategi.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil sige, at det var da rart at få en vis portion realisme ind i den socialdemokratiske ordførers sidste besvarelse af de spørgsmål, der blev stillet, nemlig at det mest sandsynlige nok er, at

man optager udvidelsesforhandlinger med nogle lande, men ikke med alle lande på samme tid. Det var måske en fortalelse, men jeg tror, det ligger meget tæt på den realistiske verden.

Men hvis det er linjen, betyder det også, som hr. Keld Albrechtsen netop har sagt, at den socialdemokratiske strategi er afgørende og fundamentalt ændret. I hvert fald indtil det forrige svar, jeg fik fra hr. Klaus Hækkerup, blev det stadig nævnt, at det var den officielle socialdemokratiske politik, at man skulle have samme starttidspunkt for forhandlingerne og samme tidspunkt for medlemskab, men lange overgangsordninger. Derfor vil også jeg gerne høre, hvad den officielle socialdemokratiske politik er, og så kan vi andre jo gå rundt og gisne om, hvad den uofficielle politik er.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Når jeg nævnte, at optagelsesforhandlingerne kunne begynde et halvt år efter afslutningen af regeringskonferencen, tænkte jeg faktisk på den beslutning, der blev truffet på topmødet på Korfu om at indlede med Cypern og Malta et halvt år efter regeringskonferencen. Jeg nævnte også Cypern i samme forbindelse, så jeg troede, at både hr. Keld Albrechtsen og hr. Kristian Thulesen Dahl var opmærksomme på, at det var den beslutning, jeg henviste til.

Hvis man kan begynde med Cypern et halvt år efter afslutningen af regeringskonferencen, er det for mig en indikation for, at man måske også kunne begynde tilpas tidligere, som de to herrer ønsker, med de øvrige lande. Men jeg skal til fulde bekræfte det, jeg sagde i forrige runde, nemlig at vi ønsker optagelsesforhandlingerne påbegyndt samtidig for alle lande og så vidt muligt også afsluttet på en sådan måde, at de optages samtidig som medlemmer. Det er det ønske, vi har til regeringskonferencen.

Så vil jeg endelig sige til fru Annette Just, at jeg er ganske enig, når hun siger, at vi skal skubbe bagpå for at give Europa en chance. Det var, så vidt jeg kunne høre, hovedessensen af hendes sidste indlæg, så her må jeg med eller mod min vilje erklære mig enig med forespørgeren.

Charlotte Antonsen (V):

For Venstre er der ikke nogen tvivl om, at EU's hovedopgave er udvidelsen mod øst, og at det er den helt altoverskyggende opgave, vi har i øjeblikket.

I den forbindelse mener vi også, det er relevant at diskutere strukturpolitikken, som der er lagt op til nu. Det er naturligvis en logisk følge af, at vi ønsker udvidelsen mod øst, at vi også er nødt til at se på strukturpolitikken, og her ønsker vi fra Venstres side at medvirke til både at reformere og reducere de eksisterende ordninger på struktur- og landbrugsområdet. Men vi ønsker ikke at afskaffe dem, i hvert fald ikke for nærværende.

Når vi siger, det er nødvendigt af hensyn til udvidelsen at reformere og reducere ordningerne, skyldes det, at hvis vi forestiller os, at man viderefører de nuværende ordninger til de 10 østeuropæiske lande, som nu søger om medlemskab, vil det betyde en fordobling af udgifterne på området. Vi vil få en forøgelse af landbrugsarealet alene på 40 pct., og det i sig selv viser, at vi naturligvis ikke kan køre videre som hidtil, hvis vi ønsker, der skal være plads til Østeuropa.

Der er også et andet problem, når vi ser det fra de østeuropæiske landes synspunkt, og hvis vi ser på de rigeste af landene, nemlig vicegradlandene. Her viser den tidligere omtalte DUPI-rapport, at for denne gruppe lande vil det betyde en forøgelse af deres bruttonationalprodukt på mellem 10 og 20 pct., hvis de kom ind og fik de ordninger, som gælder i dag, og dermed er det jo klart, at de pågældende lande i virkeligheden ville få ødelagt deres markedsøkonomiske udvikling.

Så også af hensyn til ansøgerlandene er man nødt til at reformere ordningerne, så man ikke kommer til at smadre disse landes forsøg på at skabe en egentlig markedsøkonomi.

Men det er naturligvis også et problem for EU's budget, hvis man blot udvider EU, og vi har allerede hørt, at et par af de store lande, Tyskland og Storbritannien, har sagt nej til overhovedet at øge udgifterne, og under alle omstændigheder kan man næppe forestille sig, at der kan blive enighed om eller kvalificeret flertal for en markant forøgelse af udgifterne i EU.

Så derfor er vi meget tilfredse med, at man i EU har planlagt en revision af fondene, og at man tager fat på det i 1997, og vi håber så, at man er færdig senest i 1999.

Og GATT-aftalen lægger jo også et loft over landbrugsudgifterne. Så alene af den grund er det jo nødvendigt at reducere landbrugsstøtten.

Vi er til gengæld tilfredse med – og dér er vi jo nok uenige med fru Annette Just – at man i

EU venter med at reformere strukturfondene til efter regeringskonferencen.

Det, der for os at se kan være problemet ved at inddrage pengespørgsmålene i regeringskonferencen, er så, at den integration i dybden, som vi i øjeblikket er i gang med for at muliggøre Østudvidelsen, og som hr. Keld Albrechtsen allerede har råbt op om, kan blive forhindret eller forsinket, hvis vi også tager pengespørgsmålene med, og derfor er vi enige i den dagsorden, man har lagt fra EU's side: at man først tager reformerne internt i EU og så tager struktur- og pengespørgsmålene bagefter.

Men det, som man så kan håbe bliver udgangen af regeringskonferencen, er jo, at der bliver indført kvalificeret flertal på dette område, for det er jo klart, at hvis der bliver kvalificeret flertal i forbindelse med struktur- og landbrugsstøtte, vil det være meget lettere at reformere ordningerne.

Det har ganske vist været diskuteret lidt, hvor svært det er at få det her reformeret, men hvis man fik kvalificerede flertalsafgørelser på dette punkt, ville det hjælpe gevaldigt, for så kunne enkelte lande ikke længere foretage afpresning af de øvrige lande.

Derfor vil jeg spørge regeringen, om den er indstillet på at støtte et forslag om kvalificeret flertal, når der er tale om vedtagelser i forbindelse med strukturfondene i EU, for det vil klart være befordrende for optagelsen af de central- og østeuropæiske lande.

Som sagt er Venstre ikke indstillet på at afskaffe strukturfondene i EU fuldstændig, for vi mener, at der er behov for en afbalanceret udvikling, idet de rige nordeuropæiske lande under de nuværende forhold har større glæde af frihandelen og det indre marked i EU, hvorimod de sydlige lande og de nye ansøgerlande i første omgang har mindre gavn af det indre marked.

Derfor er det for os at se rimeligt nok, at man i en periode giver en omstillingsstøtte til de lande, som er bagud i forhold til os, som modvægt for, at vi jo har fået det, og at vi desuden har glæde af det indre marked. For det er klart, at i samhandel er det som oftest de lande, som er mest velstående, og som har de mest velkonkurrerende virksomhedsgrupper, der har fordelene.

Vi har også i den omtalte DUPI-rapport set, hvordan EU-landene i 1990 havde et underskud på 7 mia. kr. i samhandelen med de central- og østeuropæiske lande, og at det underskud i dag er vokset til et overskud på over 40 mia. kr. i EU-landenes favør, og det viser helt klart, at EU

altså har nogle fordele af handelen, og derfor må det for os at se være rimeligt, at de nuværende EU-lande til gengæld hjælper disse lande med at komme op på niveau med dem.

Jeg vil slutte med at sige følgende:

For det første er vi enige i den prioritering, der ligger i, at man af hensyn til effektiviteten i EU og dermed af hensyn til muligheden for at få de central- og østeuropæiske lande med først skal have integration i dybden.

For det andet ønsker vi struktur- og landbrugsreformer.

For det tredje mener vi, at EU skal udvides med alle de central- og østeuropæiske ansøgerlande så hurtigt som muligt, og at vi dér gerne ser Baltikum prioriteret, og i forbindelse med strukturdiskussionen kan man jo sige, at Baltikum er jo ikke det område, der kommer til at veje tungest på budgettet i EU. Så det er i hvert fald ikke økonomiske grunde, der skal afholde os fra dansk side fortsat at kæmpe for, at Baltikum kommer med i første runde.

Og til sidst vil jeg sige nej til Enhedslistens dagsorden.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Ja, Venstre ved man hvor man har: Det kan ikke gå så stærkt nok. Jo mere udvidelse i dybden, jo bedre. Og flertalsafgørelser på strukturfondsområdet.

Det synes jeg er meget interessant, for det er trods alt ret mange midler, vi her taler om; men det er godt at få det bekræftet. Og jeg er glad for, at vi også får bekræftet af fru Charlotte Antonsen, at regeringskonferencen helt entydigt skal dreje sig om at få EU udviklet i dybden. Det er meget rart at få at vide, for det er jo nemlig lige præcis den diskussion, vi ofte har: Går regeringskonferencen ud på reelt at forberede udvidelsen, eller går den ud på at skabe mere union? Og derfor synes jeg egentlig, det er meget befriende, at vi får så klar en melding fra fru Charlotte Antonsen, som vi har fået her i dag.

Men det, som jeg vil spørge fru Charlotte Antonsen om, drejer sig netop om udvidelsen og strukturfondsmidlerne, for jeg forstår altså, at man også i Venstre erkender, at strukturfondene skal reformeres, inden en udvidelse kan finde sted, og der er jo ikke grænser for den retorik, der i Venstre – og også fra Venstres formand – bruges om, at freden er truet, hvis ikke vi får en udvidelse hurtigt osv., og derfor lyder mit spørgsmål:

Hvis man virkelig mener, at freden er truet, hvis udvidelsen ikke kommer til at ske hurtigt, og man samtidig erkender, at strukturfondsmidlerne skal reformeres, er det så ikke fuldstændig uforsvarligt, at man ikke på regeringskonferencen diskuterer strukturfondene og får det sat på plads én gang for alle, så udvidelsen reelt kan finde sted, i stedet for som nu at lade årene gå, så udvidelsen skubbes ud til langt hen i næste årtusinde?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil også godt kvittere for det indlæg, som Venstres ordfører kom med – forstået på den måde, at det jo var glasklar og ærlig snak om, hvad regeringskonferencen handler om, nemlig det, som fru Charlotte Antonsen kalder integration i dybden, og som jeg måske en anelse mere folkeligt betegnedes som mere magt til Unionen.

Det brød hr. Klaus Hækkerup sig ikke om at høre, for det er ingen stærk salgsvare for Socialdemokratiet, men det er ikke desto mindre det reelle indhold, og jeg er glad for, at det bliver sagt så åbent og klart fra Venstres ordførers side.

Men så vil jeg spørge Venstres ordfører: Hvad ligger der i, at man ikke vil være med til at afskaffe strukturordningerne øjeblikkelig, sådan som Enhedslisten foreslår, men altså godt vil være med til at beskære dem væsentligt? Og så vil jeg spørge, om Venstre er indstillet på, at vi sammen udfærdiger et forslag om i hvert fald en delvis nedskæring, for Enhedslisten er jo indstillet på at tage også de små skridt med. Så hvis Venstre ønsker det, kan vi altså sammen udarbejde et forslag om i hvert fald en delvis afvikling og måske finde flertal for det i Folketinget. Det ville da være et fremskridt.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg har nu aldrig været i tvivl om, hvor Venstre står: Venstre har altid ønsket en fuld og hel union. Og at Danmark skal have lov til at have et særstandpunkt, synes Venstre ikke om. Så der er ikke noget nyt i dét. Og der er heller ingen grund til, at Danmark skal have mulighed for at tale om, hvor store budgetterne skal være, og derfor går Venstre ind for, at der skal være kvalificeret flertal med hensyn til økonomien, f.eks. strukturfondene, og sandsynligvis også med hensyn til udvidelsen.

Det eneste, fru Charlotte Antonsen rent faktisk glemte at sige, var, om udvidelsen skal vedtages med enstemmighed eller Venstre rent faktisk også ønsker, at det skal være med kvalificeret flertal.

Jeg kan jo godt høre Venstre sige: Uha, vi skal da ikke have Spanien eller Irland til at blokere for udvidelsen, bare fordi de måske får lidt færre penge! For at de får færre penge, er helt sikkert. Det gør både Spanien og Grækenland og for den sags skyld også Portugal, hvis vi skal til at give disse enorme summer – som er fuldstændig ukontrollable – til Østlandene. Men altså: Ønsker Venstre at køre det hele over til flertalsafgørelser? For hvis det er tilfældet, kan vi efter Fremskridtspartiets opfattelse mindst talt lige så godt ophæve kongeriget Danmark. Og jeg garanterer for, at der er mange Venstrefolk, der vil være interesserede i et svar.

Ønsker Venstre med sit indlæg reelt at ophæve kongeriget Danmark?

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Med hensyn til det sidste kan jeg ikke hjælpe fru Annette Just.

Hr. Kristian Thulesen Dahl sagde, at vi skal blande strukturfondsdiskussionen sammen med regeringskonferencen. Men det sagde jeg allerede i min indledning at jeg mener er en dårlig idé, for så bliver vi ikke færdige med regeringskonferencen og den integration i dybden, der ligger dér. Så det siger jeg nej til.

Men på den anden side forhindrer det, at vi nu tager fat på strukturfondene her i 1997, jo ikke, at vi samtidig tager fat på udvidelsesforhandlingerne, for der er jo også andre ting, Østlandene skal tilpasse sig, bl.a. det indre marked og miljøkravene og alle mulige andre ting. Så der er da masser at tage fat på, selv om det endnu ikke er helt afgjort, hvordan disse støtteordninger på landbrugsområdet og på andre områder bliver. Så selvfølgelig kan man tage fat på dem. Der er jo ikke nogen, der forventer, at de bliver medlemmer over nigt, om jeg så må sige. Det vil da tage et stykke tid, før de bliver det.

Så vi føler ikke, at den disposition fra EU's side, den prioritering af opgaverne, vil udskyde udvidelsen. Tværtimod føler vi, at det, hr. Thulesen Dahl lægger op til, kunne føre til det resultat.

Hr. Keld Albrechtsen vil gerne fremsætte et forslag sammen med Venstre, og dertil vil jeg sige, at generelt tror jeg ikke så meget på forslag

sammen med Enhedslisten, for jeg kan ikke rigtig se nogen perspektiver i at lave forslag sammen med Enhedslisten. Men Enhedslisten er da velkommen. Vi ser selvfølgelig altid på de forslag, der kommer, om det er noget, vi kan gå ind for.

Fru Annette Just spørger, om vi går ind for, at en udvidelse fortsat skal være med enstemmighed.

Jeg mener ikke, andet er realistisk i øjeblikket. Jeg tror stadig væk på, der skal være enstemmighed. Men det problem, fru Annette Just rejser, er jo for så vidt meget interessant – ikke så meget i dag, men meget mere, når vi begynder at tage fat på udvidelsen med de central- og østeuropæiske lande, for i den gruppe kunne man godt forestille sig at nogle lande havde så meget imod hinanden, at de kunne finde på at stemme imod, og derfor er der et interessant problem dér, og det er en af grundene til, at Venstre sådan set foretrækker den linje, at vi i første omgang gør alle lande til medlemmer og så har forskellige afslutningsperioder med forskellige overgangsordninger. For det er klart, at det kan blive et problem med de nye lande. Men jeg tror ikke, det er så stort et problem i dag.

Kent Kirk (KF):

Det Konservative Folkeparti ser EU's strukturfonde i et overordnet politisk perspektiv, idet vi ser dem som en hjælp til selvhjælp: Vi ser dem som en hjælp til de mindre velstående lande, så de kan få gang i deres udvikling og dermed få gang i deres økonomi, men vi ser dem så sandelig også som en hjælp til de mere velstående lande, for når de mindre velstående lande får gang i deres økonomi, kommer de mere på omgangshøjde med de velstående lande, og så begynder de at efterspørge flere af de varer, der produceres i de velstående lande.

Så vi betragter altså ikke bare strukturfondene som en overførsel af penge. EU's strukturfonde er i princippet at sammenligne med den Marshallhjælp, som Europa modtog fra USA efter Anden Verdenskrig. Og Marshallhjælpen virkede: Den sikrede de vesteuropæiske lande, som sagde ja til hjælpen og fik udviklet deres markedsøkonomi. På samme måde har EU's strukturfonde virket: Den økonomiske samholdspolitikk har bl.a. gjort det muligt at sikre indførelsen af det indre marked.

Jeg tvivler meget på, at det havde kunnet lade sig gøre at få det indre marked til at fungere så godt, som det trods alt gør i dag, hvis man ikke

havde været parat til at oprette samhörighedsfondene. Og som økonomiministeren rigtigt påpegede, har tre af de fire lande, som især har nydt godt af strukturfondene, netop på grund af strukturfondshjælpen oplevet en positiv udvikling: Spanien og Portugal har haft en økonomisk udvikling, der har indsnævret forskellen mellem dem og de rigere EU-lande, og Irland har haft en så positiv udvikling, at det allerede i dag opfylder EU's konvergenskriterier, og som det blev nævnt, er det kun Grækenland, der ikke rigtigt har formået at få tilstrækkelig meget ud af strukturfondsmidlerne.

Ideen med strukturfondene: at bringe de mindre velstående lande på omgangshøjde med de mere velstående EU-lande, er rigtig og har virket og er et klart bevis på, at den påstand, der ofte er blevet fremført vedrørende EF og nu EU: at det er de rige landes klub, både var forkert dengang og stadig er forkert.

Men det ligger i sagens natur sådan, at støtten til strukturudviklingen ikke skal være en evig foreteelse. Når støtten har virket, skal og bør EU omprioritere den, så støttemidlerne bliver rettet mod de områder, der har størst behov for dem.

De Konservative vender sig imod den tankegang, at nogle medlemslande har ret til at være på evig støtte. Strukturstøtten er som sagt en hjælp til selvhjælp.

Forespørgerne spørger, hvad regeringen konkret har gjort for at afvikle strukturstøtten, og dertil må jeg sige, at heldigvis har regeringen – som det fremgår af det foregående, jeg har sagt – ikke gjort noget. EU's finansiering af landbrugs- og strukturpolitikken udløber nemlig først i 1999.

Vi vil derfor i stedet for forholde os til anden del af forespørgslen, nemlig hvordan vi skal tilpasse strukturordningerne efter 1999, så EU er parat til udvidelse med de nye medlemslande.

Ved tidligere udvidelser er der også sket en tilpasning af strukturordningerne. Efter at vi var kommet med i 1973, oplevede vi i 1975, at vi fik Regionalfonden, da Spanien og Portugal kom med og det indre marked blev etableret, fik vi Samhörighedsfonden, og da Sverige og Finland kom med, fik man strukturstøtte til specielt arktiske områder.

Derfor er det selvfølgelig naturligt, når vi nu taler om udvidelse med de øst- og centraleuropæiske lande og de baltiske lande, at vi så også omprioriterer og tilpasser ordningerne til denne udvidelse.

Udvidelsen bliver en kæmpe udfordring, som også flere har været inde på tidligere i dag, og det viser Dansk Udenrigspolitisk Instituts rapport jo også. Vi må holde fast i, at forhandlingerne om udvidelsen kommer i gang seks måneder efter, at regeringskonferencen er færdig. Men vi må jo også holde fast i, at det bliver nogle meget, meget vanskelige forhandlinger, som DUPI også er inde på. DUPI forudser jo, at realitetsforhandlingerne først kan komme rigtig i gang, når vi kender EU's eget forhold til landbrugsreform og finansieringsreform omkring strukturordningerne.

Derfor er det selvfølgelig vigtigt, som det også har været sagt tidligere, og som udenrigsministeren jo også har været inde på, at vi allerede nu fra dansk side begynder at tænke på, hvad vores input skal være til den diskussion. Vi bør overveje, i hvilken udstrækning og hvordan indretningen af strukturfondene skal være, for at vi også kan indgå i debatten.

Derfor vil jeg gerne spørge de to ministre – jeg ved ikke, hvem der vil svare på det: DUPI-rapporten er jo bl.a. inde på hele ideen omkring en førtiltrædelsesstrategi i den erkendelse, at selv om forhandlingerne starter på samme tidspunkt, er det jo altså ikke sikkert, at de ender med, at alle lande kan blive optaget på samme tid, og meget tyder jo også på, at forhandlingerne kan blive mere langvarige, end man sådan umiddelbart forudser. Derfor kunne der i debatten om reform af strukturfondene være en idé i at overveje, om man kunne bruge strukturfondene i en førtiltrædelsesstrategi, således at de kan være med til at udvikle landene på så tidligt et tidspunkt, at de faktisk reelt, når de bliver medlem, ikke vil have så store vanskeligheder ved at tilpasse sig hele den struktur, vi har bygget op i EU.

Det ligger Det Konservative Folkeparti stærkt på sinde, at vi er i stand til fra EU's side at udnytte det politiske momentum, vi har i øjeblikket, i forhold til udvidelsen. Og det bør være hundrede procent sikkert – det bør være dansk politik – at skulle realitetsforhandlingerne vise, at man ikke kan lave en udvidelse her og nu med ti lande, så bør vi i hvert fald sikre os, at vi via de ordninger, vi har etableret i EU, sørger for at holde håbet oppe for de lande, som ikke kan komme med i første omgang. Vi håber i Det Konservative Folkeparti selvfølgelig, at det vil være muligt, at alle kan komme med i første omgang, men vi må jo også forholde os realistisk til problemerne, som de er beskrevet.

Mit spørgsmål til regeringen er altså, om man vil gøre sig nogle overvejelser om, hvordan man eventuelt kan bruge strukturfondene i en førtiltrædelsesstrategi.

I forbindelse med omlægning af strukturordningerne i 1999 bør EU også se på, hvad jeg vil kalde de indirekte strukturstøtteordninger. Jeg tænker her specielt på nogle af de ordninger, der er etableret i nogle regioner i EU, bl.a. skatteordninger for virksomheder, som jo i øjeblikket betyder, at virksomhederne flytter lidt rundt i EU. Jeg tænker her specielt på Irland, der jo faktisk har en ordning, der betyder, at man ikke skal betale selskabsskat i Irland. Det kan man jo godt kalde en indirekte strukturstøtteordning.

Derfor vil jeg gerne spørge økonomiministeren om, hvordan regeringen forholder sig til denne problemstilling. Vil det ikke være rigtigt, når vi har strukturordningerne på dagsordenen i EU, at vi så også foretager en analyse af de indirekte strukturordninger, og hvordan vi kan forholde os til det, få en ramme for det, således at vi ikke oplever unfair konkurrence på det europæiske marked.

Den sidste del af forespørgslen drejer sig jo om misbrug og svindel med strukturfondsmidler. Dertil vil jeg sige, at vi i Det Konservative Folkeparti finder, at uanset om vi skal i gang med nogle omprioriteringer og ændringer af strukturordningerne, så er det her et spørgsmål, vi hele tiden må arbejde med, for det er uacceptabelt, hvis og når der sker misbrug og svindel med strukturfondsmidlerne.

Vi kan selvfølgelig anerkende det arbejde, der er gjort for at forbedre kontrollen, og det arbejde, der er i gang, men jeg vil godt slå nogle ting fast, som jeg mener er vigtige at få ind i den nye finansreform.

Der er et spørgsmål om Kommissionens rolle her. Kommissionen har jo tit kritiseret Rådet for at vedtage ordninger, der er vanskelige at administrere, og derfor må det være oplagt, at Kommissionens rolle er den, at Kommissionen må have ansvaret for at sige nej til ordninger, som Rådet er ved at vedtage, hvis de ikke kan administreres. Det kan ikke være meningen, at vi vedtager noget, som bagefter viser sig umuligt at administrere, og som er for nemt at svindle med. Her må Kommissionens rolle være helt entydig: den må stå af, hvis Rådet er på vej i den forkerte retning.

Kommissionen må også pålægges ansvar for, at det er den, der har kontrollen, og det er den, der skal sikre, at når man frigør midlerne, så har

man også mulighed for efterfølgende at kontrollere tingene.

Og endelig må det også gælde ubetinget, at medlemslandene hæfter, hvis der finder svindel sted med EU's strukturmidler, og at medlemslandene har en helt klar tilbagebetalingspligt til EU.

Men arbejdet er jo i gang, og regeringen bør skubbe på det her arbejde; det er også mit indtryk, at økonomiministeren gør det. Et program for en sund finansforvaltning må vi have meget hurtigt på plads, således at der i hvert fald ikke fra dem, der er negativt indstillet over for EU's strukturmidler, kan bruges argumenter om det.

Endelig skal jeg til sidst sige, at den dagsorden, der er foreslået af Enhedslisten, kan Det Konservative Folkeparti selvfølgelig ikke støtte.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg lyttede meget intenst til hr. Kent Kirks tale og overvejede, om det er gået op for hr. Kent Kirk og De Konservative, at det, vi taler om, er 34 pct. af hele EU's budget.

Når jeg starter på den måde, så er det, fordi strukturfondspolitikken altså tager 34 pct. svarende til 222 mia. kr. i 1999-priser ifølge Økonomiministeriets beregninger. Og så står hr. Kent Kirk her og siger, at det er jo bare sådan en slags Marshallhjælp – Marshallhjælpen var jo noget, der blev givet, da hele Europa var sønderskudt – og det er en slags hjælp til selvhjælp.

Det lyder meget, meget yndigt, men det her er ikke bare lidt hjælp til selvhjælp, hr. Kent Kirk. Det her er faktisk noget, som – hvis man ikke virkelig får lavet om på systemet – betyder, at de nye lande simpelt hen vil slå bunden ud af hele EU's økonomi. Og så nytter det ikke noget, at Det Konservative Folkepartis bedste bud er, at nu skal vi lave nogle skatteændringer for at forhindre, at Irland skulle kunne gøre lidt for at få erhvervsvirksomheder til Irland.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Da fru Charlotte Antonsen holdt sin ordførertale, kom hun med et forslag på Venstres vegne, som jeg blev lidt chokeret over at høre her i dag, men som jeg egentlig ikke blev særlig overrasket over, fordi det lå i god tråd med den EU-politik, som Venstre i øvrigt præsenterer os for, med mere og mere integration og mere og mere union. Men jeg synes faktisk, forslaget var så revolutionerende, og jeg er selv så meget

imod det, at jeg gerne vil høre Det Konservative Folkepartis holdning til det.

Det var forslaget om, at man skulle have flertalsafgørelser på strukturfondsområdet, altså at fastlæggelsen af disse store midlers anvendelse skal kunne ske med flertal og ikke med enstemmighed som i dag. Det kunne jeg godt tænke mig at høre hvad hr. Kent Kirk mener om, for når dette nu er en forespørgselsdebat specielt om strukturfondene, så er det dog ret aktuelt, om man mener, at man på hele det store område skal kunne træffe beslutning med flertal, eller om det fortsat skal ske med enstemmighed, som vi i Dansk Folkeparti naturligvis foretrækker.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Fru Annette Just har åbenbart ikke forstået mit indlæg, og det beklager jeg selvfølgelig.

Jeg mener ikke, at vi skal gøre det her op i kroner og øre. Det, jeg lægger meget, meget stor vægt på, er, at vi betragter EU's strukturordninger ud fra et overordnet princip. Det var derfor, at jeg sammenlignede med Marshallhjælpen.

Jeg er da helt overbevist om, at man i 1940'erne også kunne have fundet amerikanske politikere, der syntes, det var for megen hjælp, man gav Vesteuropa på det tidspunkt. Men min pointe er så, at den hjælp, som USA gav dengang, og den hjælp, vi i princippet også giver til de sydeuropæiske lande i dag, den får vi tilbage igen på et eller andet tidspunkt.

Derfor kan man altså ikke gøre det her regnestykke op i kroner og øre og overførsler af penge fra det ene øjeblik til det andet. Vi får en større velstand totalt set i Vesteuropa ved, at vi er med til at hjælpe de mindre udviklede områder i gang.

Og til spørgsmålet om flertalsafgørelser vil jeg sige, at umiddelbart vil jeg være negativt indstillet over for det ud fra den betragtning, at dér, hvor vi gerne vil bruge flertalsafgørelser, er de steder, hvor det er meget svært at få vedtaget en politik, fordi det kræver enstemmighed.

Det er ikke mit indtryk, at man har svært ved at finde ud af, hvordan man skal fordele strukturfondsmidlerne, så jeg tror ikke, der er grund til at effektivisere beslutningsprocessen dér. Det kan være, at økonomiministeren er i stand til at rette mig, men jeg mener ikke, man har problemer med det.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jo, hr. Kent Kirk, jeg havde forstået det. Det, som hr. Kent Kirk sådan lidt overbærende sagde, var, at det her er jo sådan lidt hjælp til selvhjælp, og det kan vi jo få rigeligt igen og alt muligt.

Tag ikke fejl, Fremskridtspartiet ønsker også, at vi skal gøre noget for at hjælpe de øst- og centraleuropæiske lande, derom ingen tvivl. Men det, som hr. Kent Kirk talte om i sin ordførertale, var, om vi ikke skulle lave en ny kasse, en ny form for strukturfond.

Jeg mener bare, at det er ikke småpenge, vi taler om her. Og jeg mener helt ærligt, at det er noget helt andet, der skal til, nemlig at vi gør det mere ligeligt, sådan at vi også åbner markeder og lignende; men den diskussion kan vi tage senere hen.

Jeg vil gerne have svar på mit andet spørgsmål til hr. Kent Kirk om det, som hr. Kent Kirk sagde om skatteensretning, hvor der var et direkte spørgsmål til økonomiministeren om, hvorvidt det var rimeligt, at man kunne få lov til at lave forskellige former for beskatning for erhvervsvirksomheder – og hr. Kent Kirk brugte Irland som eksempel. Jeg er nødt til at spørge: Er det den konservative politik, at man ønsker at have ens beskatning i hele Europa? Hvis EU nu skal begynde at lave skatteregler, så vil jeg sige, så er det en ny politik for De Konservative.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg har mest indtryk af, at det er de dårlige viljers dag i dag.

Det, jeg pegede på omkring de indirekte støtteordninger, gjaldt specielt Irland, hvor man jo kan konstatere, at man faktisk kan etablere sig med virksomheder stort set uden at betale selskabsskat. Det er klart, det skaber nogle problemer, det må alle indrømme.

Jeg vil også gerne understrege, at vi ønsker ikke som sådan en harmonisering af hele skattepolitikken i EU. Derfor rejste jeg spørgsmålet til økonomiministeren med henblik på, at vi tager det element ind i en analyse af, hvordan vi skal forholde os til de ting, når vi diskuterer strukturfondsmidlerne.

Det, jeg kunne forestille mig, var, at man tog det ind på en måde, der svarer lidt til det, som vi har gjort omkring moms, hvor vi, hvad kan man sige, har lagt en bund, fordi vi siger: Det er ikke rimeligt, at der er nogen, der har nul moms,

for så får vi al den grænsehandel. Det er jo måden, man har gjort det på, uden at man har harmoniseret selve moms- og afgiftssatserne. Sådan er der altså en mulighed for at gå ind i det, uden at det skal føre til, at man har ens skattesystemer.

Med lidt god vilje – og det vil jeg bede fru Annette Just om at udvise – kan det altså godt lade sig gøre at forstå problemstillingen og så prøve at se på, hvilke redskaber vi har til at løse det her problem.

Og til det sidste spørgsmål omkring støtten og formålet, hensigten, vil jeg sige: Jeg understregede stærkt i min tale, at der ikke er tale om, at der skal være evig støtte. Tværtimod, det skal selvfølgelig være en støtte, der gives således, at samfundene kommer i gang. Det nyder vi godt af.

Den støtte, vi har givet til de sydeuropæiske lande, kommer vi til at nyde godt af, og den skal omprioriteres nu, således at vi får flere midler til rådighed til de øst- og centraleuropæiske lande. Og, fru Annette Just, det vil der være mange danske virksomheder, der vil få stor glæde af.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jo, jo, jo, hr. Kent Kirk. Angående det sidste vil jeg sige, at sådan en lille kasse med hjælp til de øst- og centraleuropæiske lande findes faktisk allerede, og det ved hr. Kent Kirk udmærket godt.

Men det var ikke det, hr. Kent Kirk sagde i sin ordførertale. Det var jo, om man ikke skulle oprette en ny fond, som var hen i nærheden af strukturfondene, og så er det altså pludselig et helt andet beløb. Den ene fond er på 7 milliarder, det er den, der reelt allerede er til de central- og østeuropæiske lande. Og den anden er på 30 milliarder. Der er en lille forskel selv for en konservativ, vil jeg tro.

Men jeg kan forstå nu, at Det Konservative Folkeparti mener, at det som sådan ikke behøver at være en total harmonisering af alle skatteregler, men bare sådan et bånd, hvori man kan have skatteregler inden for de forskellige EU-lande. Må jeg advare De Konservative mod at køre videre med den plan, for så løber de ind i store problemer. Vi skal ikke have EU-skatteregler hverken fuldt harmoniserede eller inden for forskellige bånd. Og jeg undrer mig meget over, at hr. Kent Kirk er hoppet med på den mølle.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg brugte ikke udtrykket bånd, jeg brugte udtrykket bund.

Steen Gade (SF):

Selv om jeg ikke er enig i Fremskridtspartiets formulering af debatten i dag om strukturfondenes fremtid, så vil jeg starte med at udtrykke tilfredshed med, at vi faktisk får en debat om strukturfondenes fremtid.

I modsætning til hvad andre har sagt, så mener jeg faktisk, at tiden er inde til, at vi begynder at gøre os klart, hvilke synspunkter Danmark skal kæmpe for, når forhandlingerne om både strukturpolitikken og EU's finansiering starter.

Som bekendt udløber begge med udgangen af 1999, og så får vi jo et forhandlingsforløb, hvor vi har forhandlinger omkring ændringer i landbrugspolitik og finansieringen samtidig med, at vi har forhandlingerne om de central- og østeuropæiske lande, som jo skal starte 6 måneder efter, at regeringskonferencen er sluttet.

I DUPI-rapporten skriver de jo lidt pessimistisk, at man først får realitetsforhandlinger om EU's udvidelse i 1999, når skinnerne er lagt til den fremtidige landbrugs- og regionalpolitik. Og det har været en af mine hovedpointer, og derfor tog jeg også en kort kommentar til hr. Hækkerups indlæg.

Det er en af mine hovedpointer i dag, at netop den advarsel, der ligger her i DUPI's rapport om, at det her kan tage rigtig lang tid, skal få os til at gå på banen nu og udvikle en politik, som handler om, hvordan fremtidens strukturpolitik skal se ud til fordel for Østeuropa, og som skaber tryghed i Syd – til fordel for Østeuropa, og som skaber tryghed i Syd. Det er den model, som skal udvikles, og derfor synes jeg, det er fornuftigt, at vi får debatten i dag.

Lad det så være sagt her med det samme, at vi anser det for helt afgørende, at åbningen af EU over for Central- og Østeuropa følges af en strukturpolitik over for Central- og Østeuropa. Det er vores opfattelse, at den hjælp, der indtil nu har været givet, har været for ringe i virkeligheden og, kan man måske sige, lidt for stort blæst op i medierne.

Der er i hvert fald et vist misforhold, når man er ude i forsamlingshusene. Der er ikke grænser for, hvad folk tror, de har fået i Central- og Østeuropa. Og der er givet mange penge, og der gives fortsat mange penge, som det også frem-

gik af hr. Hækkerups indlæg, men ikke i forhold til de løfter, der blev givet, og slet ikke heller i forhold til, hvad folk tror. Og dér har vi måske et problem, vi, der faktisk mener, at der skal gives noget mere. Men det må vi jo få overvundet ved at få fortalt sandheden til befolkningen.

DUPI-rapporten taler om en førtiltrædelsesstrategi, måske er det det, som vi i SF har kaldt glidende medlemskab, men nu hedder det så førtiltrædelsesstrategi og platonisk medlemskab, hvad det så end er for noget. Men det er ikke underligt, er jeg klar over. O.k., vi kan slå os udtrykkene, men dér taler man om behov for øgede finansielle midler og mere målrettede midler.

Jeg er helt enig i en førtiltrædelsesstrategi, og jeg vil i hvert fald opfordre regeringen – men også spørge, om udenrigsministeren kan kommentere på det – til, at det embedsmandsudvalg, som nu kigger på det, tænker videre på den tanke med henblik på at udvikle de midler i en førtiltrædelsesstrategi på en sådan måde, at det bliver forløber for et særligt strukturinstrument, en særlig strukturstøtte, der skal gives til Central- og Østeuropa permanent, så vi kan få førtiltrædelsesstrategien til at hænge sammen med den fremtidige særlige strukturpolitik for Central- og Østeuropa.

Der er brug for flere penge – også mange flere penge. Jeg opfatter uligheden, som vi har lige uden for vores døre mellem Øst og Vest i Europa, som en af de største udfordringer og som noget af det farligste, der omgiver os. Det er noget af det farligste for vores egen sikkerhed, det er noget af det farligste for vores eget selv-værd, at der er så store økonomiske uligheder lige uden for vores dør.

Det er jo bare at tage færgen sydover nede ved Gedser, så kommer vi til et land, et område, som er ekstremt meget fattigere end det, vi lever i, og derfor har vi disse forpligtelser.

Derfor mener jeg også, der er brug for at se kritisk på de eksisterende strukturmidler. Det gælder både forvaltning af dem og det omfang, hvori der gives støtte.

Efter SF's opfattelse har det hele tiden været en misforståelse at give støtte f.eks. gennem regionalfondene til rige lande som Danmark. Spar støtten til de rige lande i EU helt væk. Vi skal nok betale istandsættelsen af havnen på Tunø – den kender jeg, jeg ved ikke, om andre gør – men den er istandsat for regionalfondsmidler. Meget fornuftigt projekt, meget fornuftig bevilling, men vi kan nok selv betale den. På

det skilt, der skal stå nede på havnen, kommer der så bare til at stå noget om et ministerium i Danmark. Nu står der så EU's regionalfond. Det klarer vi nok.

Og efter sådan en nedskæring bør der i fremtiden være klar støtte til fattige regioner efter objektive kriterier, hvor alle de fattigere lande i EU får lige ret til støtte, også de nye central- og østeuropæiske lande.

Men administrationen, tror jeg, skal laves helt om. Tanken om, at hvert lille projekt – alt for ofte en golfbane i et udkantsområde – skal detailvurderes og administreres fra et kontor i Bruxelles, er syg. Der må udvikles andre modeller, hvor landene selv uddeler midlerne, men selvfølgelig med en særlig intens overvågning fra EU for at sikre en ensartet administration i landene. Derved vil en overvågning omkring svig kunne effektiviseres, men også en generel overvågning. Som det er i dag, er Revisionsrettens årlige rapport jo en sønderlemmende kritik af svindel og uregelmæssigheder på hele det her område.

Da Samhørighedsfonden blev oprettet, talte vi i SF for, at den skulle være en ren miljøfond. Så vidt kom det desværre ikke, og i dag ser vi desværre ofte, at miljøet kommer til kort i projekterne, selv om den faktisk officielt både skal støtte miljø og infrastruktur. Men motorvejene vinder for ofte over miljøet.

Vi lægger nu vægt på, at Samhørighedsfonden kunne ændres til en ren miljøfond, samt at vi får nogle regler om, at alle fondsmidler både her og i andre fonde klart skal miljøvurderes, så der ikke bliver tale om, at EU bevilger penge til projekter, som er direkte miljønedbrydende. Og det sker jo rent faktisk i dag.

Det var en lang række kritiske bemærkninger om de eksisterende strukturmidler og behovet for at reformere dem. Men det skal da ikke skjule, at der ikke er tvivl om specielt for nogle regioner i EU, Irland er nævnt, at dér har strukturfondene haft en afgørende indflydelse på deres økonomiske fremgang. De har altså haft betydning for ønsket om at skabe større lighed inden for det eksisterende EU.

Efter SF's opfattelse skal der altså ske en grundig oprydning i både formål, funktion og især udstrækning i de eksisterende fonde. Det betyder besparelser i de eksisterende EU-lande samt en klar oprioritering af miljø og de fattige lande og regioner i EU. Samtidig er der så et skrigende behov for støtte til Central- og Østeuropa, som selvfølgelig skal have fuld adgang

til de fælles EU-ordninger, når de bliver medlemmer, samtidig med at der udvikles et nyt strukturinstrument som en del af en færdighedsstrategi.

Jeg har sagt det før, men det skal så også være mine sidste bemærkninger her: Behovet for mere lighed er enormt stort. Det her middel er ikke det eneste, naturligvis ikke. Jeg ved ikke, om økonomiministeren har ret i sine procenter for, hvor højt vi må gå. Det kommer vel dybest set an på, hvordan vi gør det.

Jeg tror i hvert fald ikke på en automatik i, at der er en bestemt procentdel, som gør, at alt går ud af balance. Men det er da klart, at hvis det er golfbaner og småprojekter, der skal godkendes nede i Bruxelles, så har det en naturlig grænse. Men som jeg har sagt, så tror jeg også, det skal skrottes, og vi skal lave noget mere fornuftigt.

Behovet for midler er altså stort, og jeg mener, at de midler først og fremmest skal hentes hjem gennem besparelser på den fælles landbrugs-politik, hvor jo også temaet om, at EU skal åbnes over for Central- og Østeuropas landbrugsvarer, kommer til at skulle spille ind her i slutningen af 1990'erne.

Men med hensyn til diskussionen om, hvordan vi laver denne anden reform, som er den næste ved siden af strukturreformen, som vi skal i gang med at få drøftet også her i Folketinget, vil jeg sige til ministeren: Sæt også et udvalg i gang med at kigge på det, det er ikke én, vi kan tage i dag.

Må jeg til sidst komme med en enkelt betragtning om den dagsorden, som hr. Keld Albrechtsen har lavet her. Der er en kritik af strukturfondene og landbrugsstøtteordningerne. Vi er enige i kritikken. Men vi mener på den anden side også, at det er helt afgørende i forhold til Central- og Østeuropa – og også til miljøet – at vi får udviklet en strukturpolitik i fremtiden, og derfor vil vi selvfølgelig stemme imod, når der står, at sådanne ordninger skal erstattes af noget bilateralt, som jo med sikkerhed ikke bliver omfattende, og som skal administreres af OSCE og Europarådet, som med sikkerhed ikke kan administrere det. Det eneste, der kan være rigtigt af det, der står til sidst her, er, at også SF mener, vi skal give hjælpen dér, hvor behovet er størst.

Men for at det skal kunne lade sig gøre, er vi nødt til at udbygge og ændre EU's strukturpolitik.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes, det er interessant, at hr. Steen Gade mener, at bureaukraterne i Bruxelles er bedre til at administrere sådan nogle ordninger end det danske formandskab i OSCE. Men lad nu den diskussion ligge. Hr. Steen Gade har ikke ganske forstået Enhedslistens dagsordensforslag, der netop indeholder, at det også kan være på multilateral basis.

Men det, jeg gerne vil spørge hr. Steen Gade om, er: SF har jo sagt ved flere lejligheder – også hr. Steen Gade selv – at SF ikke vil tage stilling til Maastricht II-Traktaten, før SF har set det endelige resultat af regeringskonferencen, den endelige traktattekst. Vil det ikke for SF være en forudsætning for et eventuelt ja til Maastricht II, at disse krav vedrørende en omlægning af strukturmidlerne, opprioriteringen af Østeuropa, er på plads, før man underskriver Maastricht II? For ellers risikerer SF jo at komme i den samme situation som regeringen, at man stikker befolkningen blå i øjnene.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Det sidste risikerer SF ikke, for vi siger helt åbent, at vi tager stilling til det, der forhandles på regeringskonferencen. Det, der forhandles på regeringskonferencen, tager vi ikke stilling til i dag, som hr. Keld Albrechtsen gør, selv om han ikke ved, hvad det ender med.

Vi tager stilling, når resultatet foreligger. Resultatet foreligger efter planen midt i juni, og først derefter kan SF tage stilling til det, man forhandler på regeringskonferencen.

Det har aldrig været, og SF har aldrig opstillet, en forudsætning om, at alle de store reformer, som vi står over for i slutningen af det her årtusinde, skal være faldet på plads. Det ville jo også mildt sagt være lidt fåbeligt, når vi ved, hvor store de opgaver er.

En af de ting, som DUPI-rapporten understreger, er jo, at både projektet med at ændre landbrugs politik, projektet med at ændre strukturpolitik i EU og åbningen over for Central- og Østeuropa er mammutopgaver, som jeg i hvert fald ikke synes, jeg har skullet se i øjnene i den tid, jeg har siddet i Folketinget, og det har jeg gjort i 15 år.

Det er da nogle opgaver af en dimension, som selvfølgelig ikke kan være færdige på 3, 4 eller 7 måneder. Men det, der er vigtigt, er, at vi skal sætte skub på dem, og det vil jeg opfordre rege-

ringen til – og at Danmark også kan spille ud i den proces, som kommer efter regeringskonferencens afslutning.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Så vil jeg gerne spørge hr. Steen Gade, om SF ikke på den måde risikerer at komme til at købe katten i sækken. For hvis nu der skulle ske det, hvad jeg inderlig ikke håber skulle ske, at SF gik hen og sagde ja til Maastricht II uden at have sikkerhed for, at udvidelsen rent faktisk kan lade sig gøre – vi har jo fået oplyst af Socialdemokratiets ordfører i dag, at det er et projekt, der har lange udsigter – står SF så ikke i den meget ubehagelige situation, at man risikerer at sige ja til en traktat, hvis hele formål man risikerer aldrig bliver opfyldt?

Hvis jeg stod i den situation, ville jeg føle, at jeg kunne risikere at købe katten i sækken. Jeg håber da ikke, at SF vil begive sig ud på en sådan vej, og jeg siger det faktisk af omsorg for SF, for jeg vil jo nødig se, at man havnede i et sådant problem.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg takker for omsorgen. Tør jeg tilføje kærlige?

Jeg skal sige, at SF køber ikke katten i sækken. Vi vurderer forhandlingsresultatet, og det er det, der forhandles. Alle ved, og alle har vidst, at åbningen over for Central- og Østeuropa ikke står på dagsordenen på regeringskonferencen. Det forhandles 6 måneder efter. På den måde er der en sammenhæng, for hvis regeringskonferencen ikke bliver færdig, så kommer vi altså heller ikke i gang med at forhandle åbning over for Central- og Østeuropa. Vi har vidst, at vi skulle i gang med at forhandle strukturreform og ændret landbrugspolitik, også efter regeringskonferencen, så deri er jo intet nyt. Vi tager stilling til det forhandlingsresultat, der ligger.

Det, jeg kan være bekymret for, er, at EU-landene ikke tager sig sammen i forhold til åbningen over for Central- og Østeuropa. Det er jeg bekymret for, og det er jo derfor, jeg også bruger kræfter i dag for at presse regeringen til at sige: Jamen så må vi jo i hvert fald i Danmark gøre, hvad vi kan for hurtigst muligt at få udviklet de nødvendige strategier. Derfor får vi en forespørgsel om Central- og Østeuropa, som SF tager initiativ til, og derfor har jeg været glad for denne debat. At vi laver et ordentligt udspil til en ændret strukturpolitik, er også en del af, at vi

kan forberede os. Men vi køber ikke katten i sækken. Vi tager stilling til de paragraffer, som statsministeren kommer hjem med midt i juni.

Formanden:

Fru Elisabeth Arnold som ordfører.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg tror ikke, at jeg som radikal ordfører kan komme med mange nye interessante vinkler på strukturfondene i forhold til, hvad adskillige andre ordførere har været inde på allerede i dag. Jeg er enig med mine to partifæller og de to ministre, som har svaret på forespørgslen, og jeg er faktisk også enig med både Venstres, De Konservatives og SF's ordførere i meget af det, der er blevet sagt i dag.

Det Radikale Venstre har det overordnede synspunkt på strukturfondene, at vi er tilhængere af dem. Det er en hjælp til selvhjælp, det er et udtryk for en regional solidaritet, et ord, der måske er blevet lidt forslidt, men som ikke desto mindre har haft en reel betydning for de lande og de regioner, der har været modtagere af disse midler. Det er et udtryk for en fordeling mellem nogle rige lande og nogle fattige lande, mellem rige regioner og fattige regioner, og det har haft et formål. Det vidner adskillige af de resultater, der er observeret i nogle af landene, om.

Når støtten har virket, så går vi også ind for, at den så skal aftrappes og væk. Lande skal ikke permanent være på støtten. Vi går altså i Det Radikale Venstre ind for fondene, vi støtter dem principielt, og vi er for, så vi er totalt modstandere af det, der ligger i forespørgslens tekst om, at man vil afvikle strukturfondene. Det vil under ingen omstændigheder kunne ske med radikal støtte. Men det skal selvfølgelig tilpasses, når vi står over for den kæmpestore opgave, det er at udvide EU med de nye ansøgerlande fra Øst- og Centraleuropa.

I DUPI's rapport er det beskrevet, at der i hvert fald er tre ting, der skal være afklaret, inden man kan komme til nogle realiteter med resultaterne af udvidelsesforhandlingerne. Det er for det første, at regeringskonferencen skal være afsluttet med et ordentligt resultat. Der skal være en løsning på Den Økonomiske og Monetære Union, og der skal også være en løsning på de store fondes tilpasning til en eventuel udvidelse. De tre ting skal EU have på plads, som det hedder, inden man kan levere nogle ordentlige løsninger til de optagelsesforhandlinger, som jo går i gang et halvt år efter, at regeringskonferencen er afsluttet.

Hvis man går ud i forsamlingshusene, som flere ordførere har været inde på, møder man ofte det lidt selvopgivende udtryk: Jamen det er jo nogle – og undskyld, hr. formand, nu citerer jeg – fattigrøve, dem derovre i Østeuropa, vi har ikke råd til at optage dem, og vi vil ikke betale, hvad det koster.

Der vil jeg godt fra radikal side sige: Det vil vi godt. Vi vil godt være med til at betale, hvad det koster. Vi tror, at prisen for at lade være med at tage de pågældende lande ind bliver mangefold større, og det bliver fuldstændig uoverskueligt, hvad der kommer til at ske i Europa, hvis vi giver de pågældende lande en ublid og en uvenlig behandling.

Heldigvis har vi allerede for længst forpligtet os til at optage de pågældende lande. Vi har indledt en tilknytning med de pågældende lande allerede fra 1993. De har tiltrådt Europaaftaler, der er indgået masser af aftaler på enkeltområder, og det er allerede besluttet, at ½ år efter regeringskonferencens afslutning indleder vi optagelsesforhandlingerne.

Men arbejdet er ikke gjort færdigt endnu. Efter udvidelsen kommer der flere kunder i butikken så at sige, og det betyder, at enten skal EU udvide sit budget til strukturfondene drastisk, eller også skal man omdisponere midlerne sådan, at der bliver andre formål, andre kriterier og anden administration, hvis man skal undgå, at det hele eksploderer. Det er klart, at det er den opgave, vi står over for, og her kan man ikke snyde befolkningen eller på nogen måde prøve at snyde på vægten, men man må sige rent ud: Det kommer til at betyde noget, og det kommer også til at betyde noget for nogle danske modtagere af strukturfondsmidler.

Nu nævnte hr. Steen Gade havnen i Tunø, og jeg kunne nævne havnen på Sejerø, som også har modtaget strukturfondsmidler, jeg kan nævne nogle cykelstier på Bornholm, som også har modtaget strukturfondsmidler. Vi kunne måske godt selv have klaret den opgave, men de pågældende øer har jo været glade for de midler, de har fået, fordi deres egne fedtede amter og kommuner jo ikke ville betale for det. Så det har været fint nok, men måske er festen forbi, selv om man kan sige, at det har været ganske beskedne midler.

Et af de problemer, jeg synes vi har i EU, er, hvad vi skal gøre med de lande, der hidtil har været modtagere af store midler – store mængder af penge fra fondene – men som tilsyneladende ikke har haft glæde af dem, f.eks. Græ-

kenland. Hvad gør vi med de lande, der tilsyneladende ser ud til at være permanent på støtten? Det er jo et af vores problemer, for vi kan jo ikke have, at midlerne, når de bliver distribueret, ikke hjælper på de problemer, de skulle afhjælpe, og vi bliver dermed ved med at pøse penge ned i et tilsyneladende stort hul.

Det er et af de problemer, som jeg også gerne vil bede ministrene om at tage fat på, når vi skal vurdere strukturfondenes fremtid, for vi får jo i rigt mål aftagere til de midler, når de nye lande bliver medlemmer af EU, og der vil blive utrolig meget brug for al god vilje og mange, mange midler. Derfor er jeg også glad for, at der er blevet nedsat et udvalg, som allerede nu skal i gang med at udarbejde forslag til, hvordan man tilpasser strukturfondene. Det er ikke for tidligt, det er meget på sin plads, at vi har disse ting parat, så snart forhandlingerne med de nye ansøgerlande begynder.

Jeg vil om den anden del af forespørgslens emne, nemlig om misbrug og svindel, med jævne ord sige: Det Radikale Venstre er imod svindel, vi vil ikke have det, og vi vil bekæmpe det med alle til rådighed stående midler. Men vi vil også gerne sige til fru Annette Just, som er medforslagsstiller til denne forespørgsel, at hvis man skal bekæmpe svindel, så kræver det også kontrol. Så skal man altså ind og løfte mange hasper af mange døre, og man skal kigge i mange regnskaber, og man skal gå ind og se på mange virksomheder rundt omkring og de steder, hvor midlerne administreres. Det kræver altså, at man også er villig til at give plads til den kontrol, der skal følge med de rigelige midler. Det er vi også parat til fra radikal side, og vi mener, at konsekvensen af at have midler, der tilflyder de forskellige projekter, må være, at man også har en ret omfattende kontrol med, hvordan midlerne bliver brugt, og ser til, at de også bliver brugt til det formål, der har været hensigten.

Jeg ved, at det er en dansker, der står i spidsen for den gruppe, der arbejder med svindel i strukturfondene i EU, og jeg er helt sikker på, at det gør han ganske udmærket, og at han også kan udvise resultater, efterhånden som arbejdet skrider frem. Et af problemerne med svindel med EU-fondene er jo, at landene ikke altid selv har de allerallerbedste incitamentter til at forhindre svindelen, fordi landene jo selv får aflastet deres statskasser med de midler, som de modtager fra EU, og derfor er viljen måske ikke altid helt så redbon, som man kunne håbe på, men systemerne kan jo indrettes sådan, at det bliver lettere eller sværere at svindle med midlerne.

Til sidst skal jeg sige, at Det Radikale Venstre ikke kan støtte den dagsorden, som hr. Keld Albrechtsen har foreslået. Den første pind er vi selvfølgelig fuldstændig lodret uenige i, men vi har ikke noget imod bilaterale ordninger, og vi har heller ikke noget imod organisationer som OSCE eller Europarådet. Jeg vil blot sige, at Europarådet er jo en ganske udmærket organisation, men den har ikke en klink, så hvis den skulle uddele eller administrere midler, så skal den altså have tilført midler til nye administrative organer, og den skal have tilført en masse andre kundskaber og ekspertise, som den i dag overhovedet ikke besidder. Europarådet er glimrende til holdningsbearbejdelse, til udformning af konventioner, til demokratisk finpudning til hjælp til menneskerettighedsoverholdelse, til mange andre gode fornuftige ting, og der er i øjeblikket en utrolig politisk støtte til demokratierne i de øst- og centraleuropæiske lande, som foregår både på regeringsplan og på parlamentarikerplan, men at sætte Europarådet til at administrere store bilaterale økonomiske programmer, det duer simpelt hen ikke.

Der må jeg skuffe hr. Keld Albrechtsen, som har fremsat forslaget til dagsorden. Ellers skal Europarådet laves fundamentalt om, og det kan være, det er det, der er meningen med hr. Keld Albrechtsens forslag. Det duer i hvert fald ikke, som Europarådet ser ud i øjeblikket, men politisk er det et glimrende organ, på menneskerettigheds- og demokratiudviklingsområdet er det uovertruffent, og det er det sted i Europa, hvor tingene på det område har det bedst.

Vi skal altså fra radikal side afvise dagsordenen.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må indrømme, det er mig en kilde til stadig undren, at nogen kan mene, at man skulle kunne finde nogen, der er ringere til at administrere støtteordninger end bureaukraterne i Bruxelles. Det er mig en kilde til stadig undren, for mæge til ringe administration og bureaukratisk administration og svindlerregimente, som findes omkring støtteordninger, kan man da ikke finde andre steder end i Bruxelles. Så jeg må indrømme, at jeg ikke forstår den argumentation. Man kunne måske, hvis man opbyggede støtteordninger i OSCE eller Europarådet, ligefrem få et system, der ikke fra starten var bureaukratisk på samme måde som det, vi kender fra Bruxelles. Så jeg synes ærlig talt, argumentationen er besynderlig.

Med hensyn til strukturfondene er Enhedslisten glad for, at denne debat med henblik på afvikling bliver rejst, for det er i allerhøjeste grad nødvendigt efter vores opfattelse at påbegynde den afvikling. Så vi er glade for, at debatten er blevet rejst, vi synes, den er relevant.

Det, der kunne være det største enkeltbidrag, som EU kunne give til at løse problemer i de lande, hvor der er store regionale forskelle og fattige områder, var at opgive og skrinlægge ØMU-planerne. ØMU'en er det største enkelte problem, som disse landes fattige befolkninger står over for. Hvis ikke det var for ØMU'en og konvergens, ville det være muligt for den italienske regering, den spanske regering, den græske regering osv. at gennemføre en regionalpolitik, der tog hensyn til at udligne forskellene. Men under den spændetrøje, som ligger i ØMU-systemet, kunne man, hvis man skulle anske det ud fra en sammenhængende positiv synsvinkel, anske strukturfondene som den lappeordning, EU har til at udbedre de værste skader, der følger af konvergenspolitikken.

Hvis man så ser på, hvordan dette lappearbejde udføres, må man jo desværre sige, at selv om man lapper og lapper, så siver luften stadig ud af systemet. Der er efter vores opfattelse ikke påvist nogen synderlig gavnlig virkning af støtteordningerne ret mange steder, og mange steder er det jo dokumenteret, at virkningen stort set ikke er der, og at det er spild af penge.

Samtidig ser vi, at en lang række af projekterne er direkte miljøfjendske. En meget, meget stor del af midlerne bruges simpelt hen til at bygge motorveje for, og det er jo den rene elendighed. Hvad skal vi med disse motorveje? De modarbejder direkte alle forsøg på at nå frem mod en økologisk bæredygtig udvikling i Europa. Man kan sige, vi faktisk bruger danske skattemidler til at skabe nye miljøproblemer, som man så bagefter skal til at opfinde nye støtteordninger for at reparere på i fremtiden. Derfor er der også indholdsmæssigt meget store problemer med EU's strukturpolitik.

Så kunne man sige: Jamen kunne man ikke forestille sig, at den blev lagt om, sådan at den tog hensyn til miljøet? Det kunne man i princippet godt, men der ser ikke ud til at være nogen politisk vilje til det.

Det er baggrunden for, at Enhedslisten simpelt hen foreslår, at dette støttesystem afvikles. Jeg tror, det vil være fornuftigt og rimeligt at gribe det an fra grunden, for Enhedslisten er enig med de partier, der siger, at der består en

forpligtelse over for ikke mindst Østeuropa, og at støtten i stedet burde gives dér, hvor problemerne er størst, altså efter et behovskriterium, og ikke efter, hvem der er i stand til hurtigst muligt at tilpasse sig ØMU-modellen, for problemet med den måde, som man nu forestiller sig at de østeuropæiske lande skulle integreres i systemet på, er jo, at for at komme med skal de opfylde ØMU-kriterierne. De lande, som har de allerstørste problemer, og som derfor ikke kan tilpasse sig EU's indre marked og ØMU-modellen hurtigt nok, får ingen andel af midlerne, for de kommer slet ikke med i EU. Det vil sige, at dér, hvor problemerne er størst, får de ikke midlerne.

Det er helt forkert, og derfor synes vi faktisk, det er rimeligt at lægge det over i Europarådet eller OSCE, fordi man jo dér har disse lande som medlemmer. Det vil sige, at man vil få mulighed for at lægge et behovskriterium til grund i stedet for et ØMU-kriterium, for sandheden er, at man kommer til at fordele midlerne efter ØMU-kriteriet og ikke efter behovskriteriet.

Jeg vil gerne slutte med at stille et par spørgsmål til ministeren. Nu har Socialdemokratiet og de andre partier redegjort for deres strategi for det her. Socialdemokratiet har åbenbart god tid, når det gælder udvidelsen. Det har indstillet sig på, at det er et langsigtet projekt, som ordføreren ikke rigtig kan garantere kommer til udførelse før år 2004 – i bedste fald, må jeg sige.

Hvad har regeringen tænkt sig at gøre for at sikre, at regeringskonferencen rent faktisk følges op af en udvidelse? Har regeringen tænkt sig at gå i kødet på de lande, som man må forvente vil være modstandere af en omfordeling af midler? Hvis lande som Grækenland, Portugal, Spanien, Italien på forhånd tilkendegiver, at de ikke er indstillet på at afgive nogen af de midler, de modtager i dag – og hvorfor skulle de være det? – er der jo ikke midler til at overføre til Østeuropa.

Mit spørgsmål er: Agter man at få afklaret det problem? Agter man fra dansk side at fremsætte nogle præcise forslag, som medfører, at man tager stilling eller finder metoder til at tage stilling til det spørgsmål? Og agter man at lade det ligge til efter regeringskonferencen med den virkning, at et land som f.eks. Spanien kan få en Unionstraktat, som Spanien muligvis vil acceptere, og så bagefter nedlægge veto mod udvidelsen? Er den danske regering indstillet på at løbe den risiko, eller vil den danske regering forsøge at få det afklaret inden regeringskonferencen,

således at man undgår, som jeg nævnte over for hr. Steen Gade, at købe katten i sækken?

Jeg hørte hr. Klaus Hækkerup sådan, at man faktisk ikke har tænkt sig at spille ud og sikre sig disse ting, før regeringskonferencen er slut. Det er noget, man tager fat på bagefter, og så har den danske befolkning altså ingen garanti for noget som helst. Så får man, jeg havde nær sagt tilbudt en Unionstraktat, der, som fru Charlotte Antonsen beskrev det, handler om integration i dybden, altså mere magt til Unionen, men resultatet, nemlig udvidelsen af EU, som det hele gik ud på ifølge regeringens officielle retorik, står hen i det uvisse. Jeg vil altså gerne spørge, om regeringen har konkrete planer med hensyn til at sikre den.

Det andet spørgsmål, som jeg så skal slutte med, er, om regeringen kan garantere, at dette ikke ender med det, jeg vil kalde den billige løsning. Den billige løsning vil bestå i, at man pludselig opfinder en ny form for fleksibilitet, som går ud på, at de nye lande kan blive medlemmer af de dele af Unionen, som ikke koster noget. Det vil jo være en løsning, som formentlig vil kunne samle de lande, som i øjeblikket modtager midler. Kan regeringen garantere, at en sådan form for fleksibilitet bliver der under ingen omstændigheder tale om? Hvis det, der ligger, er, at man laver en sådan optagelse – i DUPI-rapporten tales der om partielt EU-medlemskab, og det er det, jeg betegner som en ny form for fleksibilitetsdebat – får man altså denne, hvad jeg vil kalde billige løsning, eller man kunne også bruge et andet udtryk og rent ud sige usle løsning.

Jeg mener, der er en oplagt risiko for, at resultatet af det hele kunne blive en Unionstraktat med mere magt til Unionen og så den billige løsning, der ikke giver Østeuropa det, som var formålet med det hele. Og jeg vil godt spørge regeringen, hvordan den vil garantere, at det under ingen omstændigheder kan blive resultatet af det hele.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Nu var hr. Keld Albrechtsen, som jo i øvrigt ikke er bange for at citere forkert eller citere halvt, igen ude med en påstand om, at det var forkert, at jeg ikke kunne garantere, at de nye lande, der har ansøgt, var optaget senest i år 2004.

Jeg vil så gerne spørge hr. Keld Albrechtsen, om han på Enhedslistens vegne kan garantere,

at der sker en hurtig afvikling af EU's struktur-fonde og landbrugsstøtteordninger, sådan som man har foreslået i dagsordenen. Og som det andet vil jeg godt spørge ham, om Enhedslisten overhovedet er interesseret i en udvidelse, om den overhovedet går ind for, at vi udvider EU med de nye ansøgerlande.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Klaus Hækkerup ved jo, at Enhedslisten bestemt ikke har tænkt sig at opfordre nogen til at søge optagelse i en union, som vi helst selv var fri for at være medlem af. Jeg ville også finde det lidt upassende, hvis jeg som unionsmodstander opfordrede nogen til at melde sig ind i den union, som jeg selv mener var en rigtig dårlig idé. Det ville der da vist ikke rigtig være nogen sammenhæng i.

Jeg mener, vi må overlade det til f.eks. den polske befolkning at afgøre, om Polen ønsker at være medlem af Unionen. Vi ved i realiteten intet om, hvordan det vil falde ud, men det må den polske befolkning efter min mening selv afgøre. Min opfordring vil selvfølgelig være at stemme nej ved en folkeafstemning i Polen. Så meget om det.

Så spørger hr. Klaus Hækkerup, om jeg kan garantere, at strukturordningerne bliver afviklet. Jeg må jo sige, at med den holdning, der er i Folketinget, er det eneste, jeg kan garantere, at jeg vil blive ved med at arbejde for en afvikling, ligesom andre partier også har givet udtryk for at de vil, men jeg må jo meddele hr. Klaus Hækkerup, at der desværre er ganske lang vej fra dér, hvor jeg står nu, og så til, at jeg kan samle et flertal her i Folketingssalen for det synspunkt.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Jeg kan meddele hr. Keld Albrechtsen, at ganske ligesom han vil arbejde for en afvikling, vil Socialdemokratiet arbejde for en hurtig optagelse af de nye ansøgerlande.

Dernæst vil jeg godt igen spørge, for hr. Keld Albrechtsen svarede jo ikke på mit spørgsmål, om Enhedslisten overhovedet er interesseret i, at Europa bliver udvidet med de 11 ansøgerlande. Hr. Keld Albrechtsen snakker om, at de ikke vil opfordre nogen til at søge ind i Unionen, og hvis nu den polske befolkning skulle komme og spørge ham til råds, havde han da et godt råd til den. Spørgsmålet er: Hvad ønsker Enhedslisten i Danmark, hvis – hvad guderne måtte forbyde

– Enhedslisten fik 90 mandater her i Folketinget? Ville de så nedlægge veto mod, at de lande, der havde søgt og bedt om at komme ind i Den Europæiske Union, kom ind?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg kan sige til hr. Klaus Hækkerup, at Enhedslisten ikke som Socialdemokratiet har en formynderisk holdning til, hvilken samfundsmodel man skal have i Polen, og hvilke valg den polske befolkning bør træffe. Vi har det synspunkt, at det er et spørgsmål, som bedst afgøres af den polske befolkning, ligesom det her i Danmark bedst er sådan, at det ved folkeafstemninger afgøres, hvilket tilhørsforhold vi skal have til Unionen.

Det er ikke min personlige opfattelse, at det vil være til gavn for den polske befolkning, at den melder sig ind i Unionen. Jeg tror ikke, det vil være til gavn for nogen frivilligt at underlægge sig f.eks. ØMU'en. Det er min holdning, og den vil jeg også give udtryk for, hvis nogen fra Polen spørger mig om, hvad jeg mener, men jeg vil ikke indtage denne formynderiske holdning.

Det, vi især frygter i Enhedslisten, er den opdeling af udvidelsesprocessen som også antydtes af hr. Hækkerup, der kan føre til, at kun nogle få lande bliver optaget, at der samtidig sker en aggressiv NATO-udvidelse, og at vi så igen har det delte Europa. Langs Polens østgrænse får vi et nyt såkaldt sølvtæppe i stedet for den blokering, som vi havde med Jerntæppet.

Det er det, vi frygter mest af alt, og jo mere usikkerheden breder sig, jo mere det står uklart, hvordan man egentlig vil sikre udvidelsen, desto mere bekymret bliver vi for, at det, man er ved at manøvrere sig ud i, er en ny deling af Europa. Det håber jeg da Socialdemokratiet er opmærksom på og vil gøre noget ved. Det er også denne bekymring for, at vi igen får det delte Europa, der ligger i mine spørgsmål til udenrigsministeren,

Det er det, vi frygter allermost i Enhedslisten, og vi forstår faktisk ikke, at Socialdemokratiet ikke er optaget af den samme bekymring.

Peter Duetoft (CD):

Nu skulle jeg jo have mit lommetørklæde frem og tørre de små tårer af mine kinder, for al den omsorg for de østeuropæiske lande er dog utrolig, og hvor er det dog utroligt, at det kommer

fra et parti, der aldrig har lagt skjul på og heller ikke gør det i dag, at det synes, det ville være dumt af de østeuropæiske lande at melde sig ind.

Det, der bare er problemet i hr. Keld Albrechtsens sidste indlæg her, er, at det ikke er ren tale. »... Vi vil ikke opfordre nogen til...«, og »... hvis nogen spørger, vil vi sige, men på den anden side set skal de selv bestemme...«. Og samtidig gør Enhedslisten alt, hvad den kan for at ødelægge fundamentet for, at de lande kan blive medlemmer.

De lande, der gerne vil søge optagelse i EU, har jo ikke den frie valgmulighed, som hr. Albrechtsen står her og praler med at han vil give dem, når hr. Albrechtsen bl.a. ved at undergrave regeringskonferencens resultater med det ene forslag her i salen efter det andet umuliggør deres optagelse, fordi EU-systemet ikke kan laves om.

Det er i den forbindelse muldvarpevirksomhed. Det er undergravning. Man står her med de fine ord for at gøre sig populær, men i realiteten skaber man en situation, hvor de mennesker i de østeuropæiske lande, som hr. Albrechtsen så gerne vil give al sin kærlige omsorg, ingen valgmuligheder har.

Den dér strategi er gennemskuet for 30 år, for 20 år og for 10 år siden, og den bliver altså også gennemskuet i år 1997, vil jeg sige til hr. Albrechtsen.

Det var slet ikke det, jeg kom herop for at sige, men på den anden side set synes jeg nu nok, at det er et meget letkøbt friløb, som Enhedslisten drøner rundt i i disse sager.

Ellers ville jeg godt sige tak til ministre for deres indledning i dag, og i CD har vi sat os lidt i hovedet, at diskussionen om EU er blevet alt for uhistorisk i den forstand, at grundlaget for EU, og hvorfor det blev skabt, ganske ofte kommer ud af debatten, og der bliver det så til en underlig afstumpet diskussion om det indre marked, nogle kalve, eller hvad det nu måtte være.

Derfor vil jeg godt herfra i dag erindre om, at der var tre grunde til, at EU blev skabt:

Det var, at der i Europa havde været en meget negativ nationalisme, at der var nogle svage demokratier, og at der havde været et økonomisk kaos, der bl.a. førte til Anden Verdenskrig. Det var fundamentet. For at tage den tredje ting som det centrale i dagens debat: Vi ved jo alle sammen, at et økonomisk og socialt kaos fører til fanatisme og til, at samfund bryder sammen,

at fanatikere kommer til magten og dermed også, at der kommer modsætningsforhold, krig og ulykke.

Derfor er det politiske efter vores opfattelse vigtigt i hele det europæiske samarbejde, men den økonomiske og sociale udligning mellem de rige og de fattige nationer i Europa er altså også vigtig. Det, der skulle skabe fundamentet for en rolig politisk udvikling, var, at de rige nationer ikke bare blev rigere og de fattige blev fattigere, så man dermed fik et modsætningsforhold.

Det betyder altså, at for CD er strukturfondene og hele fondstanken en central del af Det Europæiske Fællesskab, og derfor vil vi naturligvis ikke medvirke til at fjerne dem. Vi mener faktisk, at det ville fjerne et af de redskaber, som har været vældig velvirkende.

Så kommer man med det om betaling for det indre marked, ja, det hed, at de sydlige lande i Samhørighedsfonden fik en betaling for det indre marked.

Det kan man godt kalde det, men det var jo en rigtig vurdering. Og det var rigtigt at sige, at når vi skulle have et indre marked, hvor der skulle være fri handel, kunne de effektive selvfølgelig klare sig bedre end de fattigere og de måske mindre effektive, og derfor skulle der en betaling til for det indre marked.

Det er altså et centralt punkt, men er også samtidig EU's akilleshæl, for det giver så mange gode historier. Det giver jo mange gode historier om projekter – vi har også hørt nogle i dag – hvor man siger: Skal det nu gå til det, hjælp til en motorvej dér, og hvad gør de nu med det? Og vi har jo også nogle historier om misbrug osv.

En af de påstande, der oftest har været fremme omkring disse fonde, har været, at nogle spinder guld på EU, og så kan man komme med mange gode eksempler.

Jeg vil godt benytte lejligheden til at sige, at en af grundene til, at Danmark måske ikke har tjent så meget guld, ikke nødvendigvis er, at vi ikke har fået så mange af fondsmidlerne – det skulle vi heller ikke have, for vi er rent faktisk et af de rigere lande i EU – men det er måske, fordi danskerne ikke har været så gode til at komme ind de steder, hvor andre har fået.

Jeg undrer mig såre over, at man kan investere så voldsomt i infrastruktur i de sydeuropæiske lande, uden at danske ingeniører, danske entreprenører, danske rådgivere osv. har været på banen, og det er måske nok et udtryk for, at man i dansk erhvervsliv stadig væk har den

holdning, at man kan sidde hjemme i Silkeborg eller Århus eller Sindal, eller hvor det nu måtte være, og så tror man, at man bare ved at slå op i EU-Tidende kan finde ud af, hvordan man kommer ind og får andel i de projekter, der ligger. Man skal selvfølgelig have et net på en helt anden måde, så det var måske noget, erhvervsministeren skulle kigge lidt på. Men det var jo ikke det, det handlede om i dag.

Svig og fejl kommer også i fokus og er naturligvis også på dagsordenen i dag. Vi synes, regeringens udspil til regeringskonferencen er vældig fornuftig. Det har vi da bakket op. Vi mener, at det er vigtigt, at der kommer klare regler, for jo klarere regler der er på de her områder, jo mindre muligheder er der trods alt for både at lave fejl og snyde.

Vi vil også gerne være med til, at der skulle komme nogle reaktioner over for regeringerne i de lande, hvor misbruget finder sted. Og så mener vi altså stadig væk, at man kunne styrke Europa-Parlamentets indflydelse på kontrollen i det her område, altså den folkelige kontrol via Europa-Parlamentet. Men lad os se på, hvad der kommer ud af det på regeringskonferencen.

Nu har jeg nævnt, at strukturfondene var vigtige i Nord-Syd, som jo var EU's historie, men de er jo altså lige så vigtige og fuldstændig uundværlige i Øst-Vest. Det er helt klart, at en fjernelse af strukturfonde osv. på det her tidspunkt, tankegangen i det på det tidspunkt, hvor vi skal have klaret Øst-Vest-problemerne, vil være vanvid.

Jeg kan jeg sådan set godt – uden ellers at være enig med hr. Albrechtsen overhovedet, nu skal det ikke misforstås, tak – forstå tankegangen i, at den danske regering måske skulle begynde at snakke med nogle af de sydlige lande om, hvad der kunne ske på de her områder. For det er da rigtigt, at der vel nok er en frygt dernede, men jo tidligere man snakker om tingene og forsøger at forhandle sig frem til, hvordan man måske kunne klare nogle ting, jo bedre.

Men jeg vil godt understrege noget, som DUPI-rapporten siger, et område, man er meget optaget af, nemlig troværdigheden over for Østeuropa. Vi er godt klar over, at vi ikke kan lave nogen aftaler i den forstand, at vi ikke kan få fondene på plads før i 1999, men der skal jo sendes nogle signaler, og nu hører vi i dag, at flere indrømmer, at udvidelsen måske ikke hedder år 2001, men måske 2002, 2003 eller 2004. Des vigtigere er det selvfølgelig i den situation at holde fast i, at disse lande er velkomne i vores fællesskab.

Jeg kan ikke lade være med at glæde mig over, at der i DUPI-rapporten faktisk er nævnt et forslag, som jeg tror hr. Steen Gade var den første der nævnte – og jeg var så den, der var lidt hurtig til at løbe efter hr. Steen Gade i sin tid – nemlig den politiske åbning, den effektive politiske åbning for de nye ansøgerlande, hvor DUPI jo nævner observatørmuligheden i Ministerrådet. Jeg ville gerne gå videre, men jeg kan godt forstå argumenterne af administrative og alle mulige andre karakterer for, at man ikke skal give taleret osv.

Men jeg tror – og det står der jo også i rapporten – at det er et uendelig vigtigt politisk signal at sende til de lande, at hvad enten de er med i første runde eller de så bliver forsinket i deres forhandlinger, så er de i det rum, på de stole-rækker i nærheden af det råd, og at det betyder, at man er velkommen, og at man kan komme med.

Derfor vil jeg da godt opfordre til, at vi fra dansk side presser på her, og når jeg nævner det i forbindelse med år 2004, vil jeg sige, at når der selv for de første lande, man snakker om at man kan blive færdige med, alligevel bliver en tids-horisont, der måske ligger en 2-3 år længere ude, end vi regnede med, vil det for dem være et utrolig vigtigt politisk signal. Jeg tror, at DUPI-rapporten kalder det noget med jordnære tilnærmelser eller sådan noget. Det er så jordnært, så jeg synes, man skulle gøre det, og jeg tror, at det nok vil være utrolig vigtigt for hele processen.

Men det er vel også vigtigt at sige, at når vi skal til at kigge på strukturfondene – for der skal selvfølgelig ske nogle ting i forbindelse med udvidelsen, det er alle jo klar over – så er vi også nødt til at sige, at det rører også os, og at vi igen som et af de rigeste lande vel ikke kan stille os op og sige, at vi skal have alt det, vi altid har fået.

Det betyder, at målmidlerne vil blive rørt, og det gør måske, at de målmidler, som allerede er i gang, skal struktureres anderledes. Det kunne godt være, man skulle kigge på projekter, der var længerevarende end cykelstier på Bornholm, eller hvad det nu måtte være. Man har ofte hidtil gjort det, at man har brugt disse målmidler til at gå ind og klare akutsituationer. Hvis vi ved, at det begynder at tynde ud i dem, kunne vi jo lige så godt bruge de sidste runder til at få noget langsigtet, og landbruget må vel også indstille nogle ting.

Men vi er nødt til, tror jeg, at sende det signal både til Sydeuropa og også til Østeuropa, at vi som et af de rigere lande også godt ved, at i denne omlægning er det os, der skal være med til at betale nogle ting. Her ligger jeg så overraskende nok måske lidt i forlængelse af noget af det, hr. Steen Gade sagde, hvor han jo også var lidt inde på de ting.

Men til danskerne må vi jo så sige, at det, vi eventuelt skulle miste på de her midler til Danmark, vil vi jo bestemt tjene ind på anden måde. Vi vil tjene det ind gennem stabilitet og sikkerhed ved at få Østlandene med, og dermed kan det være, vi i virkeligheden sparer en langt, langt dyrere regning på et tidspunkt.

Derfor gælder det faktisk i denne debat, nøjagtig som det gør i hele EU-debatten, at sige: Tænk, hvis vi i Danmark kunne få EU-debatten til at handle lidt mere om, hvad der ville være godt for Europa, end hvad der ville være godt for Danmark. Tænk, hvis vi ville spekulere lidt mindre over, hvad det nu koster os, og til gengæld sige: Hvilke fordele får vi ud af det, hvad angår fred, sikkerhed og stabilitet i Europa? Det kunne godt være, at det i virkeligheden var et ret godt regnestykke at gøre: ikke altid at kigge nationalegoistisk på det, men i stedet for kigge lidt europæisk på det. Så lad os prøve det.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Duetoft hævdede, at Enhedslisten ikke ville give de østeuropæiske lande valgmuligheder. Det ville hr. Duetoft og Unionstilhængerne derimod.

Der må jeg godt nok sige, at det er at vende tingene aldeles på hovedet. Det, som hr. Duetoft har at tilbyde de østeuropæiske lande, er valget mellem pest og kolera. Det er valget mellem at gå ind i den fælles mønt med alle de asociale konsekvenser, det vil indebære for befolkningen, eller at blive lukket ude fra markedet. Det er det valg, som hr. Duetoft har at tilbyde den østeuropæiske befolkning.

Hr. Duetoft ved jo udmærket godt, at grunden til, at der er en regeringskonference, er ikke udvidelsen. Det er, at man i Maastricht 1-Traktaten indbyggede, at der skulle være yderligere en regeringskonference for at udvide Unionens magt.

Nu holder man den regeringskonference. Den er tilrettelagt efter Traktatens bestemmelser, hvor der ikke står en pind om udvidelsen naturligvis, for det handler, som det flere gange er

blevet påpeget under denne debat, om integration i dybden.

Hvis man virkelig havde ønsket at give valgmuligheder, havde man stoppet den konference, droppet den og i stedet for tilbudt de lande medlemskab. Det havde været meget enkelt. Men det gjorde man ikke, for det er ikke det, det handler om.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg må starte med at sige, at det var en nydelig tale, hr. Peter Duetoft holdt.

Dermed er egentlig alt sagt, for jeg vil gerne vide: Hvad mener CD egentlig talt? Går CD ind for, at der skal ske en omlægning af struktur-fondene? For det, jeg hørte mest om, var, at hr. Duetoft fortalte, at det egentlig var for dårligt, at danske entreprenører ikke bød på de sydeuropæiske projekter og lign., altså et godt nationalt system, så vi kunne udnytte det internationalt, nemlig i EU.

I øvrigt er hr. Peter Duetoft den eneste, der har talt så nationalt. Resten af ordførerne i dag har faktisk talt om EU og ikke talt nationalt, så det lille faux pas behøver han såmænd ikke at prøve på at lægge på os andre.

Men hvor står CD? Ønsker CD at være med til en omlægning af struktur-fondene? Ønsker CD at være med til en konstruktiv revision, og erkender CD, at det er nødvendigt – og det håber jeg stadig væk CD mener – for den sikkerhedspolitiske struktur at få udvidet EU?

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Når Folketingets forhandlinger bliver udgivet, skal jeg forære fru Annette Just et signeret eksemplar af min tale, hvori hun vil finde svarene på alle sine spørgsmål.

For det første var min tale ikke national eller nationalistisk. For det andet var der svar på spørgsmålet. Der kan vel ikke blive et stærkere svar end at sige: Jo, der skal være en omlægning, og den vil også koste Danmark noget. Det er vel den klareste melding, vi overhovedet kan give, og det sagde jeg. Jeg skal give fru Annette Just et dedikeret eksemplar.

Til hr. Keld Albrechtsen vil jeg blot godt sige, at pest og kolera vil jeg ikke have. Hr. Keld Albrechtsen giver dem jo ingen bal. Hr. Keld Albrechtsen stiller sig op her og holder sin store, fine tale om, at de mennesker har selvbestemmelsesret og kan tilmelde sig et system, som hr.

Keld Albrechtsen så har brugt al sin politiske kraft på at underminere og sørge for overhovedet ikke eksisterer.

Det er valget til ingenting, hr. Keld Albrechtsen vil give dem, for hr. Keld Albrechtsen er imod EU, som de lande gerne vil ind i.

Så altså, jeg synes nu nok, at det stadig væk er det dér undergravningsmuldvarpearbejde. Det lyder fint og smukt. Det er en flot indpakning. Den er måske ikke så rød mere. Den er måske blevet lidt blakket i farven. På den anden side set, metoderne er jo de samme.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Vi har så i dag en debat om strukturfondene i EU og svindel i EU. Det er de to overskrifter, som skulle have været på debatten i dag, men debatten har jo indtil nu handlet om så meget andet. Men for Dansk Folkeparti hører en debat om strukturfonde og en debat om svindel naturligt sammen, selvsagt fordi det ofte er strukturfondsmidler, der svindles med.

Jeg skal med det samme sige, at Dansk Folkeparti finder, at det nuværende system er forkert og på mange måder har spillet fallit. Vi har haft en udvikling igennem de seneste år, hvor EU har opbygget stadig større fonde for at kunne kanalisere midler til alle dele af Fællesskabet.

Det er en uddeling af midler, som så naturligt må ske med styring fra Bruxelles. Det er en styret udvikling, som gør, at det er politikere og embedsmænd, som bliver afgørende for valget af investeringer, og det er en udvikling, som naturligt sætter markedsmekanismerne i baggrunden.

Det er ikke en baggrund for en udvikling, vi grundlæggende finder er sund. I Dansk Folkeparti ønsker vi i stedet det, som vi synes er en sund økonomisk udvikling baseret på den markedsstyrte. Det vil med andre ord sige – for at tage et konkret eksempel fra virkelighedens verden – at vi vil og må acceptere, at en systue i Aale i Jylland flytter til Portugal på grund af lavere lønninger i Portugal. Men vi vil ikke acceptere, at en systue i Aale flytter til Portugal på grund af støtte fra strukturfondene.

Vi vil ikke acceptere, at de danske skatteydere hælder penge i strukturfonde for at flytte arbejdspladser til udlandet. Og det er præcis det, der sker med det nuværende system.

Vi ønsker åbne grænser, når det drejer sig om, at virksomheder skal kunne flytte derhen, hvor de ønsker. Derfor skal vi selvfølgelig også acceptere, at det kan resultere i, at der bliver

flyttet arbejdspladser fra Danmark, men vi vil ikke stiltiende acceptere, at det sker med danske skatteydere midler i baglommen.

Jeg nævner det her, fordi det er et konkret eksempel fra sidste år, hvor vi stillede erhvervsministeren de fornødne spørgsmål for at vide, om vi var på sikker grund med denne her argumentation.

Dansk Folkeparti ønsker altså en begyndende afvikling af strukturfondssystemet. Vi synes i øvrigt og skal også nævne her i dag, at det er paradoksalt, at forsvaret for fondene jo ofte er, at vi skal udvise solidaritet med dårligere stillede lande. Men denne solidaritet udvises så samtidig med, at diverse ministerier her i Danmark udviser den største kreativitet for at få fondsmidler placeret netop i Danmark.

Der er lavet en opgørelse, som pudsigt nok viser, at Danmark er blandt de mest velstillede lande i EU, så hvis argumentationen virkelig skulle holde for dem, der ønsker disse strukturfondsmidler ud fra en solidaritetsbetragtning i relation til dårligere stillede lande i EU, er det jo paradoksalt, at de selv samme ministres ministerier udviser meget stor kreativitet for at hjælpe bl.a. danske virksomheder, organisationer, centre osv. til at få skrevet de rigtige ansøgninger, så midlerne kan komme til Danmark.

Men måske handler det hele egentlig om, at EU har brug for nogle reklameskilte. For når vi tager rundt i landet, hvor der er givet fondsmidler, kan vi jo se, at de her flotte reklameskilte – nogle synes, at de ser ækle ud – står rundt omkring som dokumentation for, at her har EU's midler været indblandet, sådan ligesom for at overbevise danskerne om, at der er noget godt ved EU. Så det kan jo være, at det egentlig er baggrunden for, at der er nogle, der synes, det er så godt med de her strukturfondsmidler.

Til den diskussion, der er om strukturfondspolitikken i forhold til udvidelsen, vil jeg gerne sige, at jeg mener, at det også med debatten i dag er slået fast, at det er nødvendigt, at der gøres noget drastisk i forhold til fondene, før der sker en udvidelse af EU.

Derfor burde der jo for længst også have været enighed om, at regeringskonferencen ikke handler om at gøre EU klar til en udvidelse, for i og med, at man har holdt nogle helt centrale punkter som landbrugspolitikken og strukturfondspolitikken væk fra regeringskonferencen, selv om alle erkender, at det er nødvendigt at reformere disse fonde drastisk, før en udvidelse kan ske, kan vi konstatere, at nogle af de afgø-

rende ting, som er basis for en udvidelse, ikke diskuteres på regeringskonferencen.

Det betyder selvfølgelig også, at udgangspunktet for regeringskonferencen netop er at skabe det, der jo også er traktatgrundlagets målsætning, nemlig en stadig snævrere Union, og ikke reelt at bane vejen for en udvidelse. De reelle forhandlinger om en EU-udvidelse kommer først bagefter.

Jeg synes egentlig, at den meningsudveksling, som jeg havde med hr. Klaus Hækkerup tidligt i debatten, meget godt belyste, at de realitetsforhandlinger finder sted på en sådan måde, at en egentlig udvidelse af EU først kan finde sted på den anden side af år 2004. Det vil nok skuffe nogle og specielt set i lyset af, at socialdemokratiske medlemmer rejser rundt i Østlandene og også her i Danmark og fortæller og giver forventninger om, at den kan påbegyndes hurtigere.

Så har der været en tendens til – også i Enhedslistens dagsordensforslag – at blande strukturfondsmidlerne sammen med landbrugspolitikken. Det har forespørgerne ikke gjort, men det er så gjort på anden måde. I Dansk Folkeparti finder vi, at diskussionen om de ting må holdes adskilt, selv om vi naturligvis erkender, at vi skal have diskussionen om landbrugspolitikken, som vi i øvrigt glæder os meget til, for der trænges virkelig til reformer inden for det system.

Men vi bliver alligevel nødt til at prøve at holde de to ting adskilt i debatten, fordi der er, når vi taler om strukturfondsmidler, ikke noget til hinder for, at EU selvstændigt påbegynder en afvikling af strukturfondspolitikken, og fordi der inden for landbrugspolitikken er en større international sammenhæng, som vi bliver nødt til at tage hensyn til.

Det giver sig selv, og det har jeg nævnt, at vi ønsker reformer inden for landbrugspolitikken, men vi mener, at de reformer, som vi foretager inden for landbrugspolitikken, samtidig skal afstemmes med reformer i andre landbrugsproducerende lande, herunder mener vi naturligvis, at WTO er et forum, som skal bruges også til en diskussion om at få liberaliseret landbrugsområdet og få nedbragt støtten til landbrugssektoren.

Men det her med landbrugspolitikken rejser naturligt det spørgsmål til regeringen, om regeringen ikke er enig i, at EU's landbrugsstøtteordninger må reformeres, inden en udvidelse kan finde sted, og om regeringen ikke er enig i,

at EU's landbrugsstøtteordninger ikke kan udvides til at omfatte eventuelt 10-12 nye lande, som selv i udpræget grad er landbrugslande. Forudsætningen for, at man kunne optage nye primært landbrugslande uden at reformere landbrugspolitikken, skulle jo være, at man havde meget lange overgangsordninger. Jeg synes egentlig, i betragtning af at det her også er et område, som skal afklares, inden en udvidelse kan finde sted, og i betragtning af at regeringen siger, den gør så meget ud af en udvidelse, at regeringen burde kunne give et mere konkret svar på spørgsmålet om landbrugsstøtteordningernes kommende reformer, end det hidtil har været tilfældet.

Andre spørgsmål i forhold til strukturfondsdiskussionen handler om, hvad en udvidelse vil koste, hvis man ikke foretager nogen reformer. Det er nok i særdeleshed et spørgsmål til økonomiministeren, for økonomiministeren har både sagt og lavet en publikation, der siger, at vi tjener på en udvidelse. Det kan måske være rigtigt, men vi ved det jo ikke, for omvendt har DUPI i denne uge sagt, at det bliver meget dyrt. Jeg kunne egentlig godt tænke mig, hvis økonomiministeren her i dag vil komme med en kommentar til de udtalelser, der så sent som i forgårs kom fra DUPI – jeg tror, det var DUPI's direktør – på dette område.

Samtidig synes jeg også, at regeringen mere konkret, end det har været tilfældet i dag, burde forklare, hvilke konkrete reformer der er nødvendige før en udvidelse. Vi har nemlig ikke hørt så meget om det konkrete. Vi har hørt, at det er nødvendigt med nogle reformer, men ikke, hvad det er for nogle reformer. Igen: Hvis man mener, at udvidelsen er så vigtig, og hvis man mener, at vi nu virkelig skal have banet vejen for den, burde regeringen vel allerede nu kunne komme med de konkrete planer for, hvordan reformerne ifølge regeringen skal være for at skabe en udvidelse. Det har vi ikke hørt så meget om.

Så skal jeg til sidst sige noget om bekæmpelse af svindel, da det også er en del af debatten at diskutere dette. Da jeg så den pressemeddelelse, som forespørgerne udsendte, hvor denne forespørgselsdebat blev bebudet, troede jeg egentlig, at det var svindelen alene, der blev nævnt som begrundelse for, at vi skulle have en forespørgsel, men jeg kan have taget fejl.

Vi mener selvfølgelig i Dansk Folkeparti, at vi skal have bekæmpet svindelen så meget, som vi overhovedet kan, og vi mener, det er helt afgø-

rende, at en stor del af svindelen fjernes ved at fjerne grundlaget for svindelen. Det vil sige ved at fjerne tilskudsordninger og ved at fjerne den politiske styring af udviklingen, som tilskud er udtryk for. Vi mener, det bør være noget helt grundlæggende, og det er et element, som desværre ingen indtil nu rigtig har taget til sig. Jeg tror, at det er den eneste måde, hvorpå man for alvor kan få gjort noget ved svindelen.

Endelig skal jeg om Revisionsrettens placering i forhold til svindelbekæmpelse sige, at i Dansk Folkeparti synes vi, det er beklageligt, at vi fra dansk side har været med til at undergrave tilliden til rettens arbejde. Vi har haft nogle småproblemer omkring landbrugssektoren, som Revisionsretten har påpeget, og det er, som om de problemer har været udgangspunktet for, at regeringen har været med til at underminere tilliden til rettens arbejde i øvrigt. Det synes jeg er trist. Vi mener omvendt, at det, retten kommer med også i sine årsberetninger, er udtryk for, at der er en hel del galt, og vi mener faktisk ikke, at årsberetningerne bruges i tilstrækkeligt omfang til at komme problemerne til livs. Det er også derfor, Revisionsretten må nævne de samme problemer år efter år, og det er naturligvis utilfredsstillende.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Jeg vil gerne takke ordførerne for en noget lang, men jeg synes god og nødvendig debat.

Lad mig til indledning slå fast, at reformer af strukturfonde, Samhørighedsfonden, jo under alle omstændigheder er nødvendige. Hvad enten vi gennemfører udvidelsen eller ej, vil der være behov for at se på disse fonde. Det er også et dansk ønske, at man i forbindelse med en revision af fondene lægger en øget vægt på miljøhensynene; det vil være naturligt for Danmark at arbejde for det.

Og lad mig så for at få størrelsesordenen i det, vi taler om, bragt på plads understrege, at de finansielle rammer, der er lagt for EU frem til 1999, jo betyder, at EU får tilført 1,27 pct. af de enkelte landes bruttonationalindkomst. Det er altså 1,27 pct. af ressourcerne i de enkelte lande, der tilføres som egne indtægter. Det er bare for at sætte et størrelsesforhold op. Der er altså ikke tale om, at disse fonde og midler, som tilføres EU, er en meget stor og afgørende størrelse.

Det er som sagt rigtig, at der skal ske reformer på området. Vi er i færd med hos os selv her i Danmark at gøre os tanker og forestillinger, og der er et arbejde i gang, som vil kunne

rapporteres til regeringen her i løbet af foråret. Kommissionen for sin del er i gang og venter at komme med et udspil til efteråret, så tingene er altså sat i værk.

Lad mig så understrege, at når vi taler om udviklingen af de nye medlemslande, er det altså vigtigt at holde fast ved, at udviklingen i medlemslandene jo ikke alene og langt fra er et spørgsmål om, hvad der er i nogle fonde, for der er i meget høj grad også tale om, at de nye medlemslande bliver en del af den samlede politik, f.eks. fuldt medlemmer af det indre marked, og dermed kan nyde gavn af de fordele, der følger heraf. Derfor er markedsadgangen for de nye medlemslande af helt central betydning, og jeg synes, det er forkert i diskussionen om fondene og de nye landes vilkår at se bort fra markedsadgangen, som trods alt i disse nye medlemslandes egne vurderinger er det vigtigste.

Det er ikke hensigtsmæssigt at forhandle om strukturfonde og landbrugsreformer under regeringskonferencen. Det ville ikke være en fremkommelig fremgangsmåde, og derfor har medlemslandene været enige om, at regeringskonferencen nu engang har det program, vi kender, mens de andre spørgsmål har deres eget spor at køre i. Der er aftalt finansielle retningslinjer frem til 1999, den såkaldte Delors-2-pakke, og frem til 1999 har vi altså en viden om, hvorledes det er med egne indtægter, og hvorledes det er med fondene.

Det er jo aftalt mellem de nuværende medlemslande, at ca. 6 måneder efter afslutningen af regeringskonferencen påbegyndes forhandlingerne med de nye medlemslande, og det vil sige, at med afslutning her den 15. juni vil forhandlingerne med nye medlemslande kunne begynde i begyndelsen af 1998, og det er Danmarks mål og erklærede målsætning, at forhandlingerne skal påbegyndes med samtlige de nye ansøgerlande på samme tid. Det er ikke EU, der på forhånd skal udvælge de kommende medlemmer. Det må fremgå af forhandlingerne, hvem det skal være, og det må fremgå af forhandlingerne, hvor hurtigt man kan nå frem. Jeg tror ikke et øjeblik på, at man kan slutte forhandlingerne med alle på samme tid, men man kan begynde med alle på samme tid.

Hr. Kent Kirk spurgte til tiltrædelsesstrategien. Kunne man forbedre den, kunne man forestille sig, at man i og for sig tog forskud og støttede de nye lande før medlemskabet? Det gør vi jo i virkeligheden. PHARE-programmet er jo et program, som har til formål at forberede de nye

medlemslande på medlemskabet, og det skal ikke skorte på en dansk velvilje til yderligere at forbedre denne førtiltrædelsesstrategi. Vi yder jo bilateralt en ganske stor indsats. Jeg vil her gerne pege på, at vores bilaterale indsats i forhold til især de baltiske lande og til Polen er ret betydelig. Vi gør en stor indsats for helt praktisk at bistå disse lande med at forberede sig på EU-medlemskabet. Vi vil fra dansk side støtte forbedringer af førtiltrædelsesstrategien, hvor som helst vi ser mulighederne for det. Det er en del af vores samlede politik vedrørende udvidelsen.

Hr. Keld Albrechtsen gør meget ud af at beskrive, at der er nogle lande i Sydeuropa, som ikke ønsker udvidelsen mod øst, og det må jeg sige at jeg finder helt uretfærdigt og urimeligt. Hr. Keld Albrechtsen har nævnt et land som Spanien. Jamen jeg må fortælle hr. Keld Albrechtsen – det vil måske skuffe ham, men sådan er det – at den spanske regering, både den nuværende og den forrige, er stærke tilhængere af udvidelsen mod øst. De finder ligesom vi, at udvidelsen mod øst er en historisk nødvendighed, og har bestemt ikke til hensigt at spænde ben for udvidelsen mod øst. De ønsker den. De ser på den, som vi gør. Og de har været med til at vedtage hele proceduren med optagelse af nye lande. Det er ikke kun nogle få nordeuropæiske lande, der har disse synspunkter; det er 15 EU-lande, der i fællesskab har formuleret en førtiltrædelsesstrategi og i fællesskab har fastsat nogle datoer for, hvornår forhandlingerne om udvidelse skal påbegyndes.

Hr. Keld Albrechtsen er på et punkt nærmest utrolig lammende træfsikker, nemlig når det drejer sig om at formulere dagsordener, som med sikkerhed ikke kan vedtages og ikke kan bruges til noget. Forestillingen om, at Europarådet eller OSCE kunne stå for overførsler på disse områder, er helt urealistisk. Fru Elisabeth Arnold har gjort det klart, for så vidt angår Europarådet. Jeg må, for så vidt angår OSCE, sige, at det er urealistisk at forestille sig, at medlemskredsen i OSCE ville være villig til at stille midler til rådighed til OSCE til disse formål. Det lader sig ikke gøre. OSCE har andre meget vigtige formål og meget vigtige opgaver, nemlig at skabe et sæt af spilleregler mellem landene med henblik på at øge demokratiseringen, og har ikke muligheder for at løfte en opgave af den art.

Og dér må jeg sige, når hr. Keld Albrechtsen så uvenligt om os andre siger, at vi stikker folk

blår i øjnene, at det er virkelig at stikke folk blår i øjnene at forestille sig, at Europarådet eller OSCE kunne løse opgaver af denne art.

Hr. Keld Albrechtsen spørger, hvad der sker med henblik på udvidelsen. Jeg må gøre opmærksom på, at disse finansielle retningslinjer, Samhørighedsfonden, er aftalt frem til 1999, men der er ikke aftalt noget efter 1999. De lande, der i dag modtager midler fra Samhørighedsfonden, har ikke nogen lovning på, hvad de skal have efter 1999.

Sådan er Delors II-pakken skruet sammen. Vi begynder sådan set på en frisk i 1999, og det, der er afgørende, er, at til den tid vil de nye medlemslande efter afslutningen af regeringskonferencen, og efter at vi har forhandlet nye finansielle retningslinjer, kende deres vilkår.

Hr. Keld Albrechtsen siger, at han ikke vil være formynder for de nye medlemslande, og at de må gøre op med sig selv, hvad de vil, og det er jeg helt enig i. Men hr. Keld Albrechtsen ville jo, hvis det stod til ham, end ikke være med til at gennemføre associeringsordningerne, Europa-aftalerne. Dem har hr. Keld Albrechtsen stemt imod, og det er jo ikke at give dem et frit valg. De associeringsaftaler, de pågældende østeuropæiske lande har ønsket sig, har hr. Keld Albrechtsen stemt imod, så hvis det stod til Enhedslisten, havde vi ikke fået indledt hele denne proces. Det er jo ikke at give landene et frit valg. Det er det modsatte, det er at nægte dem adgang til at få mulighed for at forhandle om medlemskab.

Jeg må i det hele taget sige, at noget, som er totalt fraværende i hr. Keld Albrechtsens visioner, er hensynet til disse nye østeuropæiske lande, hvad de selv vil, hvad deres regeringer og parlamenter vil. Det er et synspunkt, der tilsyneladende slet ikke falder hr. Keld Albrechtsen ind, at det kunne være af væsentlig betydning at høre, hvad de selv mener. De pågældende lande ønsker jo udvidelsen, og de ønsker den på lige vilkår. De ønsker at få de samme vilkår som alle øvrige medlemslande, men de ønsker ikke – og det er så svar på det andet spørgsmål – at der skal laves en særlig sparemodel for deres vedkommende. De ønsker det fulde medlemskab, de fulde forpligtelser og dermed også det fulde ansvar som medlemmer, og det er den opgave, vi står over for at skulle løse: at give dem disse muligheder.

Endnu en gang takker jeg for en debat om disse fonde og landbrugspolitik og retningslinjer. Jeg mener, det er en væsentlig debat, der er

taget hul på, men vi er altså ikke så langt fremme på nuværende tidspunkt, at beslutningerne på området kan træffes.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Der blev rettet et par enkelte spørgsmål til mig.

Fru Annette Just og hr. Steen Gade pegede på en af de beregninger, som er lavet i et skrift fra Økonomiministeriet. Beregningen er en vurdering ud fra erfaringerne fra bl.a. Spanien og Portugal af, hvor meget et land kan absorbere og anvende på en konstruktiv og god måde sammenholdt med dets økonomi som sådan, og erfaringen viser altså, at det er i størrelsesordenen 4 pct. af BNP.

Jeg tror, det var fru Annette Just, der pegede på, at DUPI-rapporten nævner, at hvis alt andet var uændret, ville nogle lande modtage op til 30 pct. af deres bruttonationalprodukt. Det siger jo sig selv, at alene det lille eksempel angiver nødvendigheden af at ændre på strukturfondene, og som udenrigsministeren har sagt, er det arbejde også sat i gang.

Med hensyn til de 4 pct., som hr. Steen Gade nævnte i en lidt anden sammenhæng, vil jeg sige, at med de erfaringer, vi har gjort med udvidelsen af EF/EU gennem tiderne og anvendelse af strukturfonde og andre fonde, er det logisk, at de ikke kan bruges i de revisioner, der skal ske af strukturfondene.

Hr. Kent Kirk spurgte direkte til en form for indirekte strukturstøtte, som man kunne kalde det. Det kaldes i andre sammenhænge også unfair skattekonkurrence, og et af eksemplerne er det irske med Dublin Docks, hvor man har særlige skattebegünstigede forhold i en vis årrække. Det er en ordning, som er godkendt af Kommissionen til brug under visse forhold, og det er klart utilfredsstillende. Der er andre eksempler end lige netop det, jeg har nævnt her. Der er også ting, som bliver »overset« af Kommissionen, som burde kigge efter det, man kunne kalde indirekte statsstøtteordninger. Det er en sag, der er megen interesse for i det Ministerråd, jeg sidder i, og der vil blive arbejdet med den i et udvalg, som er nedsat under kommissær Monti.

Så har jeg lige en bemærkning til hr. Keld Albrechtsen, som kom med et meget demagogisk udfald, der var formuleret således, at de central- og østeuropæiske lande jo ikke har andet valg end enten ikke at komme ind på markedet eller at skulle ind under Den Økonomiske Monetære Union »med alle de asociale

konsekvenser, det har«. Jeg vil godt tilbagevise den påstand og sige, at den mest asociale politik, man overhovedet kan føre – uanset hvilket land der er tale om – er en politik, hvor der ikke er orden i økonomien, hvor man har stigende gæld osv. osv. Det er i virkeligheden det, der er det mest asociale, og Den Økonomiske Monetære Union er en måde at sikre en langt større stabilitet og orden i økonomierne i landene, hvilket kan ses af, at de 15 lande, der i dag er medlem af EU, samlet set ikke har haft en så god økonomi før, hvis vi kigger tilbage i dette århundrede, som de har nu.

Til allersidst et svar til hr. Thulesen Dahl, som stillede en række spørgsmål om svindel og sagde, at den bedste måde at fjerne svindel på er jo ved at fjerne tilskuddene. Det er et synspunkt, jeg kan være fristet til at erklære mig enig i, men jeg falder ikke for fristelsen. Det er klart, at i alle de systemer, hvor der er muligheder for tilskud – og det gælder jo, uanset om det er i EU, eller det er i Danmark eller andre lande – er der også en fristelse til at omgå reglerne og udnytte systemerne imod hensigten. Men det skal nu ikke forhindre os i at have den slags systemer; vi har jo også selv tilskudsordninger af forskellig art i Danmark, som vi prøver at kontrollere, så godt det nu kan lade sig gøre.

Jeg må afvise, at regeringen har bidraget til at underminere Revisionsretten, som jeg tror hr. Thulesen Dahl sagde, med behandlingen af de danske sager. Det er jo fuldstændig legalt – og det er det, der har været tilfældet i nogle danske sager – at der har været uenighed mellem Revisionsretten og de danske myndigheder om, hvad det egentlig er, der er foregået. Det er et spørgsmål om procedure, og en af de procedurer, der har manglet, men som nu er indarbejdet, er, at de lande, som får en påtale eller en anmærkning af Revisionsretten, også får mulighed for, inden Revisionsrettens arbejde er færdigt, at svare på kritikpunkterne. Det er jo en måde til at få afdækket, om der er fejl eller ikke, og hvilken karakter fejlene har.

Men ellers er jeg enig i det, hr. Thulesen Dahl sagde om, at Revisionsretten fungerer bedre og bedre. Jeg synes selv, der er gjort meget store fremskridt bare i de år, jeg har været minister for området, og jeg tror, at presset fra ikke alene Danmark, men også en lang række andre lande – stort set alle landene er jo interesseret i det her, fordi det er et folkeligt problem alle steder – bevirker, at vi kan se frem til, at der fortsat vil ske fremskridt, og at vi vil få løsninger på pro-

blemer, som er uacceptable, hvis vi ikke får dem løst.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg siger tak til ministrene for viljen til at svare på mine spørgsmål.

Jeg har ikke sagt, at Spanien har erklæret sig imod udvidelsen. Det, jeg har sagt, er, at det kan jo ikke ventes, at de sydeuropæiske lande vil acceptere en omfordeling af de midler, de får til-delt i øjeblikket, for at overflytte disse midler til Østeuropa. Det er det, jeg har sagt, og jeg har konstateret af ministerens svar, at den danske regering har altså ikke tænkt sig i forbindelse med regeringskonferencen at gøre en løsning af dette spørgsmål til en betingelse for Maastricht II, ligesom man heller ikke har tænkt sig at stille den betingelse, at det ikke må ende i det, jeg har kaldt den billige løsning. Disse spørgsmål udskyder regeringen til efter regeringskonferencen med risiko for – efter min opfattelse – at man tilbyder den danske befolkning at købe katten i sækken.

Jeg vil ikke gå ind i debatten om associeringsaftalen i dag. Det er en lang og kompliceret sag, og den må vi tage ved en anden lejlighed.

Så skal jeg blot slutte med at sige til økonomiministeren, at jeg er enig med ministeren i, at det er bedst at have orden i økonomien. Men jeg er bestemt ikke enig i, at det skal gøres på den måde, man foreskriver i ØMU'en, og jeg må desværre fastholde over for økonomiministeren, at det er en asocial måde.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg forstår, at regeringen er enig i, at vi er nødt til at ændre på strukturfondene og reformere dem, og jeg vil spørge udenrigsministeren, om udenrigsministeren ikke er enig i, at det bliver lettere at reformere strukturfondene, hvis man har kvalificeret afstemning på det område. Og det andet spørgsmål, jeg stillede i første runde, var: Går regeringen ind for kvalificeret flertal på det pågældende område?

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Svaret er ikke så enkelt, som det er at stille spørgsmålet. Det forholder sig jo sådan, at når det drejer sig om at tilrettelægge de finansielle retningslinjer for egne indtægter – som jo udgør en ramme for, hvad fondene kan råde over – kræver det enstemighed, og det bør det fortsat

gøre. Beslutninger om egne indtægter bør efter min mening kræve enstemighed. Derimod kan der ved tilrettelæggelsen af ordningerne være beslutninger om administration af strukturfondene, hvor der er god mening i at træffe beslutning med kvalificeret flertal, og det er ikke en tanke, regeringen er fremmed over for.

Annette Just (FP):

Jeg vil gerne starte med at takke alle ordførere for en, synes jeg, virkelig konstruktiv debat, og jeg håber ærlig talt, at regeringen også har opfattet det som værende en åbning for, at vi nu her i Folketinget måske kunne begynde at diskutere, hvad er det, der skal til, for at vi kan få udviklet den sikkerhedsstruktur i Europa.

Debatten har drejet sig om en lille del af de store, presserende problemer, vi står over for, nemlig strukturfondene. Som nogle har været inde på, kommer landbrugsfondene også ind sammen med hele den landbrugsreform, der er så nødvendig. Jeg har forståelse for, at det ikke skal være økonomiministeren, men måske snarere fødevarerministeren, der skal være med, når vi diskuterer landbrugsstrukturen og den landbrugsreform, der er så nødvendig, og så kan man jo glæde sig over, at ministeren i det mindste er til stede i salen.

Jeg erindrer, at ministeren har lovet mig den debat ca. hver fjerde måned eller hvert halve år gennem de sidste 3-4 år. Men vi har endnu ikke haft debatten, så jeg er bange for, at vi er nødt til at tage den på samme måde, som vi har gjort i dag med strukturfondene, fordi der er nogle ministre, som ikke rigtig synes, der er nogen grund til at diskutere, hvad det er, Danmark vil gøre, og hvordan Danmark vil prøve på at præge Europas fremtid. Men det er på høje tid.

Der er nogle, der siger, at det er ved at være på tide, vi diskuterer strukturfondene. Men det er faktisk på høje tid, og jeg tror i virkeligheden, at det efter dagens debat er gået op for alle, at vi måske er ved at nærme os sidste øjeblik.

Det kan selvfølgelig glæde mig, at så mange har erkendt, at vi skal have ændringer i strukturfondene, og at en revision er nødvendig; der er faktisk ikke nogen, der har modsagt det. Men der er ikke kommet så forfærdelig meget ud af det, og derfor vil jeg håbe, at regeringen nu vil samle alle de gode bemærkninger sammen, indkalde til et møde og se, hvor langt vi i virkeligheden er kommet, og hvor langt vi er enige, for vi er enige langt længere, end nogen måske i virkeligheden havde drømt om.

Grunden til, at jeg ikke har fremsat et motive-ret dagsordensforslag, var netop ønsket om at få en åben debat, og på trods af, at vi har fået et enkelt motiveret dagsordensforslag fra Enhedslisten, som i virkeligheden går langt længere, synes jeg, det er lykkedes at få den åbne debat, og det er jeg i hvert fald meget glad for.

Jeg er selvfølgelig glad for, at hr. Steen Gade også er enig i, at vi skal have nogle ændringer, selv om vi ikke er enige om, hvorvidt fondene skal være større eller mindre; vi synes, de skal være mindre. Vi er meget enige i det, hr. Kristian Thulesen Dahl sagde om, at den bedste måde at bekæmpe svindel på simpelt hen er at fjerne alle strukturfondene og Samhørighedsfonden. På den måde kan der ikke svindles med dem. Men vi er også så realistiske, at vi anerkender, at det er ikke noget, vi kan gøre her og nu og i dag.

Vi kan prøve på at finde ud af, hvordan vi kan få det presset i den rigtige retning, og den revision er nødvendig, for at vi ikke åbner en ladeport for svindel og svig med EU's penge, som er blevet indbetalt af skatteyderne.

Til fru Elisabeth Arnold vil jeg sige, at jeg nu er glad for, at selv om hun mente, hun ikke var enig med forespørgerne, viste det sig, at alt det, hun talte om, faktisk var det samme som begrundelsen, så vi var også enige dér.

Til hr. Keld Albrechtsen, som har foreslået sin motiverede dagsorden, må jeg også sige, at Fremskridtspartiet desværre ikke kan stemme for forslaget. En ting er, at vi ønsker en hurtig afvikling af EU's strukturfonde, og at vi såmænd også ønsker en omlægning og en total revision af alle landbrugsstøtteordninger, sådan at vi kommer til reelle GATT-vilkår, men det med landbruget er ikke det, der er til debat i dag. Endvidere ønsker Enhedslisten at sætte bilaterale støtteordninger med ledelse af OSCE eller Europarådet i stedet, og vi vil vove den påstand, at så bliver det hele ødelagt, og at det faktisk bliver meget værre.

Til sidst til udenrigs- og økonomiministeren: Det skal vist ende med en tak til begge ministre, for vi har jo måttet erkende, at alle er enige om, at det er nødvendigt med en reform. Jeg håber, at de to ministre vil tage det som den udstrakte hånd fra Folketinget, det er, at vi ønsker en fortsat debat om det. Jeg er også glad for, at i særdeleshed økonomiministeren, som jo har udgivet disse glimrende bøger, erkender, at der er et maksimum for, hvor meget et land kan modtage, uden at det slår landet ihjel, og derfor er det

jo bevist, at vi er nødt til at lave om på hele systemet.

Med disse ord vil jeg sige, jeg har været utrolig glad for debatten, og jeg håber, at det bliver lige så gavnligt, som det var ment, og som der var lagt op til.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 55 af Keld Albrechtsen (EL) (se foran) forkastedes, idet 4 (EL) stemte for, 99 (S, V, KF, SF, RV, FP, CD og DF) imod.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

16) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 93:

Forslag til folketingsbeslutning om Danmarks tiltrædelse af ændret protokol II om forbud mod eller begrænsninger i anvendelsen af miner, lureminer og andre mekanismer og ny protokol IV om blindende laservåben til konvention af 10. oktober 1980 om forbud mod eller begrænsninger i anvendelsen af visse konventionelle våben, som må anses for at være unødigt skadevoldende eller for at ramme i flæng.

Af udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen). (Fremsat 5/2 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Helen Beim (S):

At give tilslutning til dette beslutningsforslag er indlysende rigtigt. Danmarks holdning til personelminer er klart udtrykt i vort ensidige stop fra maj 1996 for anvendelsen af disse våben i vort forsvar samt i vort internationale arbejde for et totalt forbud imod personelminer.

Desværre er ændringerne af protokollerne ikke så vidtgående, som man kunne ønske sig. Hver eneste dag lemlæstes eller dræbes tusinder